

עֲזְרֵי יַמְעַם ה' עֲשֵׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר תִּיקוּנֵי זוֹהַר

- מִגְּקֵד -

- דַּף הַיּוֹמֵי -

שְׁחַבֵּר הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א
מְבוֹאֵר בְּלִשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַקּוּרָא בּוֹ
מְחוּלָק ל-29 קוֹנְטְרָסִים

מוֹפֵץ לֹא מְטַרְתַּת רִיחַ פֶּלֶל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר תִּיקוּנֵי זוֹהַר

בְּכָּ - 20 דִּקּוֹת בְּלֵבֵד

בְּדִקּוֹת סִפּוּרוֹת בְּלֵבֵד תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

◆ "קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אַנְרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא" ◆

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב" א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תּשׁע"א ל"פ"ק

◆ קוֹנְטְרָס נִסְפָּר 28 ◆

הטיבה ה' לטובים

תיקון הזוהר המחולק נדפס בנדבת

הרב משה יהודה בן צביה אסתר להצלחה בכל הענינים
וזוגתו טויבא אסתר בת חוה לרפואה שלמה ולהצלחה בכל הענינים

יצחק בן טויבא אסתר להצלחה בכל הענינים
הדסה גילה בת פריידא צירל, הרבה נחת דקדושה מכל יו"ח ולהצלחה בכל
הענינים

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד
להם למלוץ יושר, שימלא ה' כל משאלות להם לטובה ולהרכה, בהריות
גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים
בהריות השלימות, אכ"ר.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים.
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מקראי אור - עימוד ועיצוב

052-7615936

בַּפֶּתַח הַתְּקוּוֹן

י' שְׁמַחוּ ה' הַהוֹרִים וְיִגְלוּ ה' בְּנֵים שְׂאֲבֵינוּ לְכָבוֹד יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר בְּיוֹם הַהֵא נִהְגוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּגַלְחַת לְבָנִים שְׂיַחְיָה, הוֹצִיאוּ לְאוֹר מִפְּעַל הַהֵזֶר הָעוֹלָמִי, סִפְרֵי תְקוּוֹנֵי הַהֵזֶר ב־ 29 קוֹנְטְרָסִים, כָּל קוֹנְטְרָס מְסִימִים לְלִמּוּד לְעֶרְךָ 20 דְּקוֹת, וּכְשֶׁמְחַלְקִים לְ- 29 אָנְשִׁים גּוֹמְרִים בְּעֶרְךָ בְּכ- 20 דְּקוֹת אֶת כָּל תְּקוּוֹנֵי זֶהר, וְכָל אֶחָד שְׁלוֹמֵד מִצְטָרֵף עִם הַכָּלל וּמְסִים יַחְדָּיו, וְנִחְשָׁב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּאִלוּ סִים כָּל תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן כָּל אֶחָד שְׂיַעֲשֶׂה תְּגַלְחַת לְבָנוּ שְׂיַחְיָה, יְכוּל לְקַבֵּל בַּחֲנָם סֵט פְּזָה, וַיַּחֲלֵק לְ- 29 אָנְשִׁים שְׂיַלְמְדוּ לְזִכּוֹת בְּנוּ, וְכֵן יִזְכֶּה בְּסִיֵּעֵתָא דְשְׂמַיָא שְׁבָנוּ יִגְדֵל לְאִילָנָא רַבְרָבָא. - וְכֵן כָּל מִי שְׁבָנוּ נִכְנָס לְעַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּמִזְל טוֹב, יְכוּל לַעֲשׂוֹת הַסְּגָלָה הַזֹּאת שְׂיַגְמְרוּ יַחַד 29 אָנְשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר לְזִכּוֹת בְּנוּ, וּבְזִכּוֹת פָּחוּ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי בְּדַאי יַצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכָיו. - וְעוֹד כָּל מִי שְׂמַחְתָּן אֶת בְּנוּ אוֹ בִתּוֹ אוֹ שְׂעוּשָׂה כָּל שְׂמַחָה גַם כֵּן יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיִּגְמְרוּ 29 אָנְשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר לְזִכּוֹתָם. - וְכֵן כָּל מִי שְׂעוּשָׂה סְעוּדַת יָאֲרִצִיט לְעֻלּוֹי נְשִׁמַת הוֹרָיו אוֹ קְרוֹבָיו אוֹ אֶחָד מִמֵּשִׁפְחָתוֹ וְרוֹצֶה לְלַמֵּד זֶהר, יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּחֲלֵק לְ- 29 אָנְשִׁים שְׂיַגְמְרוּ אֶת תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר, וּבְדַאי יִהְיֶה עָלָיו גְּדוֹל לְנִשְׁמַתָּם. - וְכָל בֵּית מִדְרָשׁ שְׂרוֹצִים לְגַמֵּר אֶת תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר בְּשַׁבָּת (אוֹ בַּחֹל) יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט, וַיִּזְכּוּ לְקַרֵב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּמַהֲרָה, וַיִּזְכּוּ שְׂרַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעַצְמוֹ לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם זְכוֹת לְמַעְלָה. פְּעַת יוֹצֵא לְאוֹר מְסַפֵּר מִצְמַצֵּם עַל יְדֵי תוֹרָמִים שְׂתַרְמוּ, כָּל הַקְּדָם זֹכֶה. - נִתַּן לְקַבֵּל בְּכָל מוֹקְדֵי הַחֲלוּקָה שֶׁל מִפְּעַל הַהֵזֶר הָעוֹלָמִי, וּבְמִסְפֵּר 054-8436784

לְמוֹד בְּסִפְרֵי הַהֵזֶר הַקְּדוּשָׁה לְעֻלּוֹי נְשִׁמַת נְפֻטְרִים מְסַגֵּל בְּיוֹתֵר לְתַקּוּן נְשִׁמַתָּם וְלַהֲעֻלּוֹתָם לְמִקּוּמָם הָעֲלִיּוֹן וְלַהֲצִילָם מִכָּל דֵּינִים. - "בְּדַאי הוּא רַבֵּי שְׂמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחִק", שְׂבִזְכוֹת שְׁלוֹמֵדִים בְּסִפְרוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמוֹן, נוֹשֵׁעַ בְּכָל הַנְּצָרָה לְנוּ. - תַּבַּת "וּרְפָאֵתִיו" עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא (703) כְּמִנְיַן שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי (703), כִּי בְּזִכּוֹתוֹ נִמְשַׁכֵּת רְפוּאָה לְאָדָם. - וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רַאשֵׁי תַבּוֹת רַשְׁבֵּי, שְׂהַעוֹסֵק בְּתוֹרָתוֹ יִזְכֶּה בְּסִיֵּעֵתָא דְשְׂמַיָא לְשַׁפַּע רַב רוּחָנוּ וּגְשָׁמִי. - וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׂסִפְרִים הָאִלוּ מִתֵּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּיס פְּמָה שְׂרוֹצֶה בְּאִיזָה שְׂפָה וְלִשׁוֹן שְׂרוֹצֶה, וְכָל הַמְּזוּכָה אֶת הַרְבִּים זְכוֹתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכֶה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגֵדֵל פַּח זְכוֹת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְּסִיעִים לְמִפְּעַל הַקְּדוּשָׁה הַהֵא, יִזְכּוּ לְרֵאוֹת מִיוֹצֵאי חֲלָצִיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּקְרוֹב שְׂיַעֲרָה ה' עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנוֹפֶה לְטַהַר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרָנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מְאֻדְנוּ, וְתַקִּים הַבְּטַחַת הַרְעִיא מְהִימָנָא "בְּהַאי סִפֵּר הַהֵזֶר, יְפִקוֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמוֹן.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הקדמה ללמוד הזהר

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה [דור אחרון]. ובזהר (זמר חלק ג' דף קנ"ג: ברעא מהימנא) כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' ס' 90 קלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דידך, און דו קענסט מיד" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערכים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אפי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נובל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (עוד רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר וראוד". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגרסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין

בשרת פרחי כהונה חלק ארוח סי' יג) ... וממילא כל שכן בלימוד הזוהר עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (ת"א) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עין חיים (האר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: [על פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד] - מעלת הלימוד בזוה"ק, שהלומד ממש נהנהף לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקובל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זיע"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים ד' קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרתיו בראש, ויושב בגוון, עכל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות חברים מקשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (ד' ק"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. וכזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מה שיהיה הוא - ראשי תבות משה - שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זוה"ק], עם הארץ, ובגללו מתעכב הגאולה רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה. וכרוך ה' שזכינו בדרגו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משה ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

השְׁלֵכָה (לרוח המות) לעלות לעולם הבא, ומשום שהיא יום הכפורים, אסור בנעילת הסנדל) הנה האש והעצים ואיה השָה לעלה. יצא קול ואמר, מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית נִבְרָא לְעֻקְדַת יִצְחָק.

משום שאין קרבן שמבטל מגפה בעקדת יצחק, שנאמר בו ויעקד את יצחק בנו, נקשרה מדת הדין (מלאך המות) ונעקד למעלה, ולא היה לו רשות לקרב לבית דין הגדול, שהיא גבורה, לתבע דין, והעקדה של פאן מועילה לגלות, שהיה עתיד לההרג משיח בן יוסף, וקול יצא מאותו זמן אל תעש לו מאומה, משום שהתגברו רחמים על דין, וסוד הדבר - הושיעה לו ימינו, ואחר כך זרוע קדשו, שגברה הימין על השמאל.

בשמתגברת הטפה של הזכר על הטפה של הנקבה, הוא בן, הוא ודאי רחמים, אבל כשמתגברת טפת הנקבה על הזכר, היא בת והיא דין, וסוד הדבר - זכר ששולט על נקבה גורם ששולט הימין על השמאל, ויצאו ישראל ברחמים ולא בדין, והיה פי גבר עלינו חסדו, וסוד הדבר - בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר.

ובשם של הקדוש ברוך הוא, יהו"ה רחמים, אדנ"י דין, וכששולט יהו"ה על אדנ"י יאהדונה"י, הוא רחמים, וכששולט אדנ"י על יהו"ה איהדונה"ה, הוא דין, וסוד הדבר - אדנ"י אלהים בחזק יבא, בתקף הדין, ובזה עקדת יצחק שנעקד לפני אביו ומסר עצמו למיתה כדי שינצל משיח וישראל שלא ימותו, ולא עוד, אלא שאפלו אם ישראל יהיו עוברים

קמי אבוי, ומסר גרמיה

ורזא דמלה (ועל אלון תלת גלגולין אתמר (שיר ז ב) מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, (רות ד ד) וזאת לפניך דא אימא עלאה עלמא דאתי, דבר אחר לגביה צריך חליצה, והרא הוא דכתיב (שמות ג ה) של נעליך וגומר, ואם לאו לית לון רשו לרווחא רמתאה (ג"א לרווחא דמיתא) לסלקא לעלמא דאתי, ובגין דאיהי יום הכפורים אסיר בנעילת הסנדל), (בראשית כב ז) הנה האש והעצים ואיה השָה לעלה, נפק קלא ואמר משית יומי בראשית אתברי לעקדה דיצחק.

בגין דלא אית קרבן דבטיל מותנא בעקדה דיצחק, דאתמר ביה (שם) ויעקוד את יצחק בנו, אתקשר מדת הדין (מלאך המות) ואתעקד לעילא, ולא הוה ליה רשו לקרבא לבי דינא רברבא דאיהו גבורה, לתבעא דינא, ועקדה דנא מועילה לגלותא, דהוה עתיד לאתקטלא משיח בן יוסף, וקלא נפיק מההוא זמנא (שם) אל תעש לו מאומה (שם יב). בגין דאתגברו רחמי על דינא, ורזא דמלה (תהלים צח א) הושיעה לו ימינו, ולבתר זרוע קדשו, דגבר ימינא על שמאלא.

בד אתגבר טפה דדכורא על טפה דניקבא איהו בן, רחמי איהו ודאי, אבל בד אתגבר טפה דניקבא על דכורא, בת איהי ודינא איהי, ורזא דמלה דכורא שליט על ניקבא גרים דשליט ימינא על שמאלא, ויפקון ישראל ברחמי ולא בדינא, ודא איהו (תהלים קיז ב) פי גבר עלינו חסדו, ורזא דמלה (ישעיה סו ז) בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר.

ובשמא דקודשא בריך הוא, יהו"ה רחמי, אדנ"י דינא, פד שליט יהו"ה על אדנ"י יאהדונה"י רחמי איהו, וכד שליט אדנ"י על יהו"ה איהדונה"ה דינא איהו, ורזא דמלה (שם מ ט) אדנ"י אלהים בחזק יבא, בתקיפו דדינא, ובדא עקדה דיצחק דאתעקד

בגלות על שפיכות דמים וגלוי עריות ועבודה זרה, זכות אבות תגן עליהם משרפה הרג וחנק, משום שאברהם נתנסה באש ויצחק בספיין ויעקב בגלות, זכות אבות תהיה מגנה עליהם.

ועוד, הנסיון של שלשת האבות מעידים, שלא עבר אדם שהוא ישראל על שלשת המצוות הללו שצוה אותם (אוח) הקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב ויצו יהו"ה אלהי"ם על האדם, ויצו - זו עבודה זרה, לאמר - זה גלוי עריות, על האדם - זו שפיכות דמים, שנשמתו של האדם נכנסה בגלגול של אברהם, ואם הוא עבד עבודה זרה, כשנכנס לאש היה נשרף, זהו שכתוב פסילי אלהיהם תשרפון באש.

שד"אש יש שלשה גוונים, לבן ירק ושחור, והרביעי תכלת, והם דבקים בגחלת שהיא אדמה, הרי חמשה, כחשבון ה' (חמש), שהיא אמונת הקדוש ברוך הוא שהוא ו', שהתלבש בחמשה גוונים ומאיר בהם, וכו' עולים הגוונים שהם כלולים בה, והיא עולה בהם לו'. זהו שכתוב היא העלה, וכשעולים שנים שהם ו' ה' בקרבן, יורדים שנים מלמעלה שהם י"ה, ומתקרבות האותיות ומתיחדות ונקשרות זו עם זו, וזהו סוד הקרבן.

וסוד הדבר - והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו, עולים שנים באש, ויורדים שנים, ונצל אברהם בשם של יהו"ה, שאף על גב שיש ארבעה מלאכים שהם הממנים של השם הקדוש, לא רוצה הקדוש ברוך הוא להתעסק באברהם להצילו אלא הוא ממש, משום שקנא על שמו,

למיתה בגין דישיזיב משיח וישראל דלא ימותון, ולא עוד אלא דאפילו אי ישראל להווי עברין בגלותא, על שפיכות דמים וגלוי עריות ועבודה זרה, זכות אבהן יגן עליהון משרפה הרג וחנק, בגין דאברהם נתנסה בנורא, ויצחק בספינא, ויעקב בגלותא, זכות אבהן יהא מגין עליהון.

ועוד נסיונא דתלת אבהן מעידין, דלא עבר אדם דאיהו ישראל על תלת פקודין אלין, דמני לון (ליה) קודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב טז) ויצו יהו"ה אלהי"ם על האדם, ויצו דא עבודה זרה, לאמר דא גלוי עריות, על האדם דא שפיכות דמים, דנשמתא דאדם עאלת בגלגולא דאברהם, ואם איהו עבד עבודה זרה, פד עאל בנורא הוה אתוקד, הדא הוא דכתיב (דברים ז כה) פסילי אלהיהם תשרפון באש.

דאש אית ליה תלת גוונין, חוור וירוק ואוכם, ורביעאה תכלת, ואינון דבקיין בגחלת דאיהו סומקא הא חמשה, כחשבון ה' (חמש) דאיהו אמונה דקודשא בריך הוא דאיהו ו', דאתלבש בחמש גוונין ונהיר בהון, וביה סלקין גוונין דאינון פלילן בה, והיא סליקת בהון לגבי ו', הדא הוא דכתיב (ויקרא ו ב) היא העולה, וכד סלקין תריין דאינון ו' ה' בקרבנא, נחתין תריין מלעילא דאינון י"ה, (דף קלט ע"ב) ומתקרביין אתוון ומתייחדין ומתקשרין דא פדא, ודא איהו רזא דקרנא.

ורזא דמלה (בראשית כח יב) והנה מלאכי אלהי"ם עלים ויורדים בו, סלקין תריין באשא, ונחתין תריין. ואשתזב אברהם בשמא דיהו"ה, דאף על גב דאית ארבע מלאכים דאינון ממנן דשמא קדישא, לא בעי קודשא בריך הוא לאשתדלא

דאינון ממנן דשמא קדישא, לא בעי קודשא בריך הוא לאשתדלא

ובו התלבן אדם הראשון שהוא
ישראל, שלא עבר על ויצו, שהוא
עבודה זרה, אחר כך התלבש
ביצחק ונצרך ואמר אל תעש לו
מאומה, שאותו שנצרך בו לא
עשה דבר, שלא עבר על שפיכות
דמים, וכן יעקב התגלגל בו
כשירד לגלות מצרים (שלחין לארץ),
שפחד שלא היה עולה. באותו
זמן אמר לו הקדוש ברוך הוא
אל תירא מרדה מצרימה וגומר,
אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי
אעלה גם עלה.

תקון שלישי

בראשית שם אר"י של הקרבן,
שהיה יורד על הקרבן בדמות ארי
אוכל הקרבנות, וזהו ראשון
לחיות שהיו אוכלים קרבנות.
אמר לו רבי אלעזר: ולמה היו
יורדות חיות לאכל קרבנות?
אמר לו: בני, ארבע חיות הן
בפסא, אריה שור נשר אדם,
ובגוף האדם ארבעה יסודות
שממנים עליהם ארבע חיות,
שהנפש כלולה בהם, ומשום זה
פרנסת הנפש מארבעה הללו.
כשחטא אדם בארבעה היסודות
שלו, כאלו חטא בנפש, זהו
שפתוב מאשר חטא על הנפש,
ובאותו זמן נפרדו מים מאש
ורוח מעפר.

שמעפר יוצאים זרעים, שהם
פרנסה של אדם, ומהמים החיות,
שהן פרנסה של ארי, ומאש
בהמות, שהם פרנסה של שור,
ומהרוח עופות, שהם פרנסה של
נשר, וכשחטא בהם, נפרדו
היסודות, ויש בהם מחלקת
שהיא פרוד, ועולה שם יהו"ה
מהם, ונכנס יצר הרע שהוא
סמא"ל שטן, שיהו"ה לא שורה

באברהם לשזבא ליה אלא איהו ממש, בגין
דקני על שמייה, וביה אתלבן אדם הראשון
דאיהו ישראל, דלא עבר על ויצו דאיהו
עבודה זרה, לבתר אתלבש ביצחק ואצטרף
ואמר (בראשית כב יב) אל תעש לו מאומה, דההוא
דאצטרף ביה לא עבד מדעם, דלא עבר על
שפיכות דמים, וכן יעקב אתגלגל ביה, כד
נחת לגלותא דמצרים (דחוצה לארץ) דדחיל דלא
הוה סליק, בההוא זמנא אמר ליה קודשא
ברוך הוא (שם מו ג) אל תירא מרדה מצרימה
וגומר, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה
גם עלה.

תקונא תליתאה.

(זהו תקון כ"ד).

בראשית תמן אר"י דקרנא, דהוה נחית
בקרבנא בדיוקנא דארי אכיל
קרננין, ודא איהו קדמאה לחיוון דהוה אכלי
קרננין. אמר ליה רבי אלעזר ואמאי הוה נחתין
חיוון למיכל קרבנין, אמר ליה ברי ארבע
חיוון אינון בכרסיא, אריה שור נשר אדם,
ובגופא דבר נש ארבע יסודי, דממנן עלייהו
ארבע חיוון, דנפש כלילא בהון, ובגין דא
פרנסה דנפשא מאלין ארבע, כד חאב בר נש
בארבע יסודי דיליה כאלו חאב בנפשא, הדא
הוא דכתיב (במדבר ו יא) מאשר חטא על הנפש,
ובההוא זמנא אתפרש מיא מאשא ורוחא
מעפרא.

דמעפרא נפקין זרעין דאינון פרנסה דאדם,
וממיא חיוון דאינון פרנסה דארי,
ומאשא בעירין דאינון פרנסה דשור, ומרוחא
עופין דאינון פרנסה דנשר, וכד חב בהון
אתפרשן יסודין ואית בהון מחלוקת דאיהו

פרודא, וסליק שם יהו"ה

בפרוד, וסוד הדבר - חלק לבם
עתה יאשמו, ומשום זה צריך
קרנן מהמינים הללו שחטא בהם
לקרב בהם, אותם ארבעה
יסודות שיש בהם פרוד, ובאותו
זמן שמתקרבים היסודות זה לזה,
מיד יורד הקדוש ברוך הוא
עליהם ובורח השטן, ואם לא
בורח, הרי אש הקרנן שורפת
אותו. זהו שפתיב והאש על
המזבח תוקד בו.

וסוד הקרננות, עוד ובשר
תלבישני ובעצמות וגידים
תסוככני. העור הוא לבוש האדם,
זהו שפתיב ויעש יהו"ה אלהי"ם
לאדם ולאשתו פתנות עור
וילבישם, אם זכה - פתנות אור
מרקמים ממצוות עשה, ששכרם
לעולם הבא, שהוא האור הגנוז
לצדיקים, ואם לא זכה - עור
הנחש שכולל ארבעה יסודות,
ששם רשומות מצוות לא תעשה
שאדם עבר עליהן, ומשום זה
בארו בעלי המשנה, עונותיו של
אדם חקוקים לו על עצמותיו,
וקרוב העור של האדם מצוות
עשה, שהם קרוב של אותיות
שמו של הקדוש ברוך הוא.

ועליהם נאמר אדם פי יקריב מכם
קרנן, מכם ודאי, להוציא עור
הנחש שבו מרקמים מצוות לא
תעשה, ואדם שעובר עליהם
נאמר בו אדם להכל דמה ימיו
כצל עובר, אדם פי ימות באהל,
פי ימות ודאי, וזוהי הקרבת
הקרנן של עשו, יצר הרע,
שנאמר בו יקם אבי ויאכל מציד
בנו. הבשר הוא שבר מן שברים,
והוא אדם, מצד של החיה שהוא
שור, בשר חי, בשר טהור, ויש
אחר של בשר בשדה טרפה,
ששורה בו רוח הטמאה, מלאך

מניהו, ועאל יצר הרע דאיהו סמא"ל שטן,
דיהו"ה לא שריא בפרודא, ורזא דמלה (הושע
יב) חלק לבם עתה יאשמו, ובגין דא צריך
קרנא מאלין מינין דחב בהון, לקרבא בהון,
אינון ארבע יסודין דאית בהון פרודא,
ובהווא זמנא דמתקרבין יסודין דא לגבי דא,
מיד נחית קודשא בריך הוא עלייהו וברח
שטן, ואי לא ברח הא אשא דקרנא אוקיד
ליה, הדא הוא דכתיב (ויקרא ו ה) והאש על
המזבח תוקד בו.

ורזא דקרננין (איוב י יא) עור ובשר תלבישני
ובעצמות וגידים תסוככני, עור איהו
לבושא דאדם, הדא הוא דכתיב (בראשית ג
כא) ויעש יהו"ה אלהי"ם לאדם ולאשתו
פתנות עור וילבישם, אם זכה פתנות אור
מרקמן מפקודין דעשה, דאגרא דלהון
לעלמא דאתי דאיהו אור הגנוז לצדיקיא, ואם
לא זכה משכא דחויא דכליל ארבע יסודין,
דתמן רשימין פקודין דלא תעשה דעבר פר
נש עלייהו, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין
עונותיו של אדם חקוקים לו על עצמותיו,
וקריבו דמשכא דאדם פקודין דעשה, דאינון
קריבו דאתון דשמא דקודשא בריך הוא.

ועלייהו אתמר (ויקרא א ב) אדם פי יקריב מכם
קרנן, מכם ודאי, לאפקא משכא
דחויא דביה מרקמין פקודין דלא תעשה,
ואדם דעבר עליהו אתמר ביה (תהלים קמד ד) אדם
להכל דמה ימיו כצל עובר, (במדבר יט יד) אדם
פי ימות באהל, פי ימות ודאי, ודא איהו קריבו
דקרנא דעשו יצר הרע, דאתמר ביה (בראשית
כו לא) יקם אבי ויאכל מציד בנו. בשר איהו
שבר מן שברים, ואיהו סומק, מסטרא דחיה

דאיהו שור, בשר חי בשר טהור, ואית (דף קמ"ט ע"א) אחרא דבשר בשדה

שְׂרוּכְבַּ עַל קַרְנֵי שׁוּר מוֹעֵד, בְּשָׂר
טָמֵא.

עֵצִים, יֵשׁ עֵצִים טָמֵא וְיֵשׁ עֵצִים
טָהוֹר, וּבִשָּׂר שֶׁל טְהוֹרָה וְעֵצִים שֶׁל
טְהוֹרָה, עֲלֵיהֶם נֹאמַר עֵצִים מֵעֵצֵי
וּבִשָּׂר מִבְּשָׂרֵי, וְעֵצִים הוּא אֲרִיָּה,
גִּידִים הוּא נֶשֶׁר. נֶשֶׁר, נֶשֶׁר שֶׁל
טְהוֹרָה וְנֶשֶׁר שֶׁל טָמֵא. עֵצִים
וּבִשָּׂר וְגִידִים, עֲלֵיהֶם שׁוֹרָה
בְּרָכָה וְקִדְשָׁה וְיַחְוֹד, שֶׁהֵם כֹּהֵן
לוֹי וְיִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁבַע עֲצֵם שׁוֹרָה
בְּרָכָה, מִיָּד וּמִקְרָבוֹ עֲצָמוֹת עֵצִים
אֶל עֲצָמוֹ, מִתְקַרְבִּים וְנִקְשָׂרִים זֶה
עִם זֶה בְּקִרְבָּן, וּמִיָּד יוֹרֵד עֲלֵיהֶם
שֶׁמֶן וְשׁוֹרָה עֲלֵיהֶם בְּרָכָה, עַל
הַבִּשָּׂר שׁוֹרָה קִדְשָׁה שֶׁהִיא מֵצֵד
הַלְוִיִּם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וְקִדְשָׁתָּ אֵת
הַלְוִיִּם. מִיָּד מִתְקַרְבִּים עוֹרְקֵי
הַדָּם אֶל הַלֵּב, שֶׁהַבְּרִכוֹת הֵן
מִהַפְּהָנִים, זֶהוּ שְׁפָתוֹב דִּבְרֵי אֶל
אֶהְרֹן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרָכוּ.
הַגִּידִים מִיִּשְׂרָאֵל, וְהֵם הַיַּחְוֹד
וְהַקִּדְשָׁה וְקִשֶׁר שֶׁל הַעֲצָמוֹת
וְהַבִּשָּׂר, וּכְשֶׁנִּקְשָׂרִים בְּשִׁנְיָהֶם
נִקְרָאִים יַחְוֹד, וְהַיַּחְוֹד הוּא
בְּיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁפָתוֹב שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה
אַחַד.

הַעוֹר הוּא דְמוּת אָדָם מַלְכוּת, כֹּל
הַדְּיוֹקְנָאוֹת נִרְאִים בּוֹ, וְהִיא
כְּלוּלָה מִבִּשָּׂר וְגִידִים וְעֵצָמוֹת,
וְהִיא תְמוּנַת כֹּל, וְהִיא בְּרָכָה
וְקִדְשָׁה וְיַחְוֹד, כֹּהֲנִים וְלוֹיִם
וְיִשְׂרָאֵלִים, שֶׁהֵם קְשׁוּרִים
בְּשִׁלְשֵׁת הָאֲבוֹת, שְׁנֹאמַר בָּהֶם
הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְרַפְּכָה. בְּבִשָּׂר
כְּשֶׁמֶתְקַדֵּשׁ, יוֹרֵד עֲלָיו דָּם טְהוֹר,
וּכְשֶׁהַגִּידִים מִתְיַחֲדִים, יוֹרֵדֵת
עֲלֵיהֶם רוּחַ קִדְשָׁה, עַל הַעֲצָמוֹת
יוֹרֵדִים מִי טְהוֹרָה, זֶהוּ סוּד
הַקְּרִבְנוֹת. שְׁמַח רַבִּי אֶלְעָזָר,
וְשְׁמַחוּ הַחֲבָרִים וְאָמְרוּ: אֵלּוּ לֹא
כָּאֲנוּ לְעוֹלָם הָיָה אֵלָּא לְשִׁמְעָ אֵת
זֶה - דִּי.

טְרִיפָה דְשְׂרִיא בִּיה רוּחַ הַטּוֹמְאָה, מְלֶאךְ
הַמּוֹת דְרִכִּיב עַל קַרְנֵי שׁוּר מוֹעֵד בְּשָׂר טָמֵא.
עֵצִים, אֵיךְ עֵצִים טָמֵא וְאֵיךְ עֵצִים טְהוֹר, וּבִשָּׂר
דְדַכְיוֹ וְעֵצִים דְדַכְיוֹ, עֲלֵיהוּ
אֲתָמַר (בְּרַשִׁית ב כג) עֵצִים מֵעֵצֵי וּבִשָּׂר מִבְּשָׂרֵי,
וְעֵצִים אִיהוּ אֲרִיָּה, גִּידִים אִיהוּ נֶשֶׁר, נֶשֶׁר,
נֶשֶׁר דְדַכְיוֹ וְנֶשֶׁר דְמִסְאָבוֹ, עֵצִים וּבִשָּׂר
וְגִידִים עֲלֵיהֶם שְׂרִיא בְרָכָה וְקִדְשָׁה וְיַחְוֹד,
דְּאִינוּן כֹּהֵן לוֹי וְיִשְׂרָאֵל, בַּעֲצֵם כֹּד שְׂרִיא
בְּרָכָה בִּיה, מִיָּד (יחזקאל לו ז) וּתְקַרְבוּ עֲצָמוֹת עֵצִים
אֶל עֲצָמוֹ, מִתְקַרְבִּין וּמִתְקַשְׂרִין דָּא בְדָא
בְּקִרְבָּנָא, וּמִיָּד נְחִית עֲלֵיהֶם מִשְׁחָא וְשְׂרִיא
עֲלֵיהֶם בְּרָכָה, בְּשָׂר שְׂרִיא עֲלֵיהֶם קִדְשָׁה,
דְּאִיהִי מִסְטָרָא דְלוֹיִם, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב
וְקִדְשָׁתָּ אֵת הַלְוִיִּם, מִיָּד מִתְקַרְבִּין עֲרֻקִין דְדָמָא
לְגַבֵּי לְבָא, דְבְּרַכָּאן מִפְּהָנֵי אִינוּן, הַדָּא הוּא
דְכְּתִיב (במדבר כג) דִּבְרֵי אֶל אֶהְרֹן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר
כֹּה תִּבְרָכוּ. גִּידִים מִיִּשְׂרָאֵל, וְאִינוּן יַחְוֹדָא
וְקִדְשָׁה וְקִשׁוּרָה דְגִרְמִין וּבִשָּׂרָא, וְכֹד
מִתְקַשְׂרִין בְּתְרוּיָהוּ אֲתְקִרְיָאוּ יַחְוֹד וְיַחְוֹד
אִיהוּ בְּיִשְׂרָאֵל, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (דברים וד) שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד.

מִשְׁכָּא אִיהוּ דְמוּת אָדָם מַלְכוּת, כֹּל דְּיוֹקְנִין
אֲתַחְזִיין בָּהּ, וְאִיהִי כְּלוּלָה מִבְּשָׂרָא
וְגִידִין וְגִרְמִין, וְאִיהִי תְמוּנַת כֹּל, וְאִיהִי בְּרָכָה
וְקִדְשָׁה וְיַחְוֹד, כֹּהֲנִים וְלוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים,
דְּאִינוּן קְשִׁירִין בְּתִלְתֵּי אֲבָהוֹן, דְּאֲתָמַר בְּהוֹן
הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְרַפְּכָה, בְּבִשָּׂר כֹּד מִתְקַדֵּשׁ, אֵת
נְחִית עֲלֵיהֶם דָּם טְהוֹר, וְגִידִים כֹּד מִתְיַחֲדִין
נְחִית עֲלֵיהֶם רוּחָא קִדְשָׁה, גִּרְמִין נְחִית
עֲלֵיהֶם מִיָּד דְדַכְיוֹ, דָּא אִיהוּ רִזָּא דְקִרְבָּנִין.
הַדָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְחָדוּ חֲבָרִיא וְאָמְרוּ אֵילּוּ לֹא
אֲתִינָא לְהֵאֵי עֲלָמָא אֵלָּא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי, וְעוֹד בְּרָזָא דְקַרְפָּנִין,
לָפָא אִיהוּ מְזַבַּח דְּבִיָּה דָם דְקַרְפָּנִין,
וְעַל דָּא אֲתָמַר (שמות כ טו) וְזָבַחְתָּ עָלָיו, אִם זָכוּ
אֲרִיָּה הָיָה נְחִית לְמִיכַל קַרְפָּנָא, וְאִי לָא פְּלַבָּא
נְחִית, וּבִאֵן אֲתַר בְּכַבֵּד, דִּתְמָן מָרָה גִיְהֵנָם,
דְּאִיְהִי עֲלוּקָה דְאִית לָהּ תְּרִי בְנוֹת הַב הַב,
פְּמָה דָּאֲתָא אָמַר (משלי ל טו) לְעֲלוּקָה וְכוּ', וְכִלְפָּא
בְּהוּן צְוּחַ הַב הַב, וּמָרָה אִיְהִי גִיְהֵנָם, חֲרַבָּא
דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת דְּאִית לָהּ תְּרִי פִּיּוֹת פְּגוּוֹנָא
דְּגִיְהֵנָם, דְּאֲתָמַר בְּהַ (שם) לְעֲלוּקָה שְׁתֵּי בְנוֹת
הַב הַב, פְּגוּוֹנָא דָּא אֲתָמַר בְּחֲרַבָּא (שם ה ד)
וְאַחֲרִיתָהּ מָרָה כְּלַעְנָה חֲדָה פְּחָרְבַּ פִּיּוֹת.

וְכַבֵּד אִיהוּ סְמָא"ל, מָרָה סַם מוֹת דִּילִיָּה, פִּד
שְׁלֻטָא מָרָה עַל עֲרֻקִין דִּילָהּ וּמִתְגַּבְּרָא
בְּחֻבְבִין, אֲתָמַר בְּפִרְקִין דְּכַבֵּד וּמָרָה, (שמות טו
כג) וַיָּבֵאוּ מִרְתָּהּ וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתּוֹת מִיַּם מִמֶּרְה
פִּי מָרִים הֵם, בְּהֵהוּא זְמַנָּא אֵינּוּן עֲרֻקִין דְּלָפָא
בְּדוּחְקָא וּמִתְטַמְּרִין בְּלָפָא, פְּגוּוֹנָא דְנַח
וְאַתְתִּיָּהּ וּבְנֵי וְחִיוּן וּבְעִירִין וְעוֹפִין
דְּמִתְטַמְּרִין בְּתִיבָה, וְלָפָא אִיהוּ בְּדוּחְקָא בְּהוּן,
דְּאִם מָרָה מְטָא לְלָפָא מִיַּד יְמוֹת בַּר נֶשׁ, וּמָרָה
לָא מִתְגַּבְּרָה עַל יִשְׂרָאֵל דְּאֵינּוּן לָפָא אֲלָא
בְּחֻבְבִין, אִי חֲזָרִין בְּתִיבְתָא דְאִיְהִי נִשְׁמַת חַיִּים
שְׁכִינְתָא עֲלָאָה, הָא אֲסוּוֹתָא תְּהֵא לְלָפָא
וְלְעֲרֻקִין דִּילָהּ, וְאֲתָמַר בְּהוּן (שם) וַיִּמְתְּקוּ
הַמַּיִם, וְאֲתַסִּין עֲרֻקִין (גופא) וְאַבְרִים דִּילִיָּה.

מְחוּזָא דָּא לִילִי"ת אֵימָא דְעַרְב רַב, שְׁחוֹק
הַפְּסִיל, מָאן פְּסִיל דָּא אֵל אַחַר
סְמָא"ל, וְעַרְב רַב אֵינּוּן בְּנֵהָא, דְּאֵינּוּן מְעוֹרְבִין
בְּיִשְׂרָאֵל רְשָׁעִים גְּמוּרִים, וְעַלִּיָּהּ אֲתָמַר אִם
רְאִית רְשָׁע שְׁהַשְׁעָה מְשַׁחֲקַת לוֹ אֵל תִּתְגַּרְהּ
בּוּ, עַלִּיָּהּ אֲתָמַר (חבקוק א יג) לָמָּה תִּבְיֵט בּוֹגְדִים
תַּחֲרִישׁ בְּכַלְע רְשָׁע צְדִיק מְמַנּוּ, רְשָׁע דָּא

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּנֵי, וְעוֹד בְּסוּד
הַקְּרַבְנוֹת, הַלֵּב הוּא מְזַבַּח שְׁבוּ
דָם הַקְּרַבְנוֹת, וְעַל זֶה נֶאֱמַר
וְזָבַחְתָּ עָלָיו, אִם זָכוּ - הָאֲרִיָּה
הִיָּה יוֹרֵד לְאָכַל אֶת הַקְּרַבָּן, וְאִם
לֹא - יוֹרֵד כְּלָב, וּבְאִיזָה מְקוּם?
בְּכַבֵּד, שְׁשֵׁם מָרָה גִיְהֵנָם, שְׁהִיא
עֲלוּקָה שְׁיֵשׁ לָהּ שְׁתֵּי בְנוֹת הַב
הַב, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר לְעֲלוּקָה וְכוּ',
וְהַפְּלֵב צְוּחַ בְּהֵם הַב הַב, וְהַמָּרָה
הִיא גִיְהֵנָם, חֲרַבּוּ שֶׁל מְלֹאָךְ
הַמּוֹת שְׁיֵשׁ לָהּ שְׁתֵּי פִּיּוֹת, כְּמוֹ
שְׁהִגִּיְהֵנָם שְׁנֶאֱמַר בְּהַ לְעֲלוּקָה
שְׁתֵּי בְנוֹת הַב הַב, כְּמוֹ זֶה נֶאֱמַר
בְּחָרְבַּ וְאַחֲרִיתָהּ מָרָה כְּלַעְנָה
חֲדָה פְּחָרְבַּ פִּיּוֹת.

וְכַבֵּד הוּא סְמָא"ל, הַמָּרָה סַם
הַמּוֹת שְׁלוֹ. כְּשִׁשְׁוֹלְטַת הַמָּרָה עַל
הַעוֹרְקִים שְׁלָהּ וּמִתְגַּבְּרַת
בְּחֻטְאִים, נֶאֱמַר בְּפִרְקִים שֶׁל
הַכְּבֵד וְהַמָּרָה, וַיָּבֵאוּ מִרְתָּהּ וְלֹא
יָכְלוּ לְשַׁתּוֹת מִיַּם מִמֶּרְה פִּי מָרִים
הֵם. בְּאוֹתוֹ זְמַן אוֹתָם עוֹרְקֵי הַלֵּב
הֵם בְּדַחַק וְנִטְמָנִים בְּלָב, כְּמוֹ
שְׁנַח וְאַשְׁתּוֹ וּבְנֵי וְהַחִיּוֹת
וְהַבְּהֵמוֹת וְהַעוֹפוֹת שְׁנִטְמָנוּ
בְּתִבָּה, וְהַלֵּב הוּא דְּחוֹק בְּהֵם,
שְׁאֵם הַמָּרָה מְגִיעָה לְלָב, מִיַּד
יְמוֹת הָאָדָם, וּמָרָה לֹא מִתְגַּבְּרַת
עַל יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם הַלֵּב, אֲלָא
בְּחֻטְאִים. אִם חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה,
שְׁהִיא נִשְׁמַת חַיִּים, הַשְּׁכִינָה
הַעֲלִינָהּ, הִרִי רְפוּאָה תְּהִיָּה לְלָב
וְלְעוֹרְקִים שְׁלוֹ, וְנֶאֱמַר בְּהֵם
וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם, וְנִרְפְּאִים
הַעוֹרְקִים, (הגוף) וְהַאֲיֻכְרִים שְׁלוֹ.
מְחוּזָא זֶה לִילִי"ת, הָאֲמָא שֶׁל
הַעַרְב רַב, שְׁחוֹק הַפְּסִיל, מִי זֶה
פְּסִיל? זֶה אֵל אַחַר סְמָא"ל, וְעַרְב
רַב הֵם בְּנֵיָהּ, רְשָׁעִים גְּמוּרִים, וְעַלִּיָּהּ
יִשְׂרָאֵל, רְשָׁעִים גְּמוּרִים, וְעַלִּיָּהּ
נֶאֱמַר אִם רְאִית רְשָׁע שְׁהַשְׁעָה
מְשַׁחֲקַת לוֹ, אֵל תִּתְגַּרְהּ בּוּ,
עַלִּיָּהּ נֶאֱמַר לָמָּה תִּבְיֵט בּוֹגְדִים

תחריש בבלע רשע צדיק ממנו. רשע זה הפסיל, ערב רב בגלות הם רשע, בבלע צדיק ממנו זה ישראל, ומי גורם שבולע אותם? משום שאינם צדיקים גמורים, כמו שנאמר צדיק ממנו בולע, אבל צדיק גמור אינו בולע.

ומחורף איהו לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, ואיהי אספרה לרביי דאינון חייביא, חייבת בהון בעותרא בהאי עלמא, (דף קמ ע"ב) ולבתר קטילת בהון, ואמאי אתקריאו רביי, בגין דלית בהון דעת לאשתזבא מינה, אבל לב מבין אשתזב מינה, דתמן צדיק, ורזא דמלה (קהלת ז כו) טוב לפני האלהי"ם ימלט ממנה, וחוטא ילכד בה.

הכריות הן יועצות, אם זכו - נכנסת בהם נבואה, שהיא נר יהו"ה נשמת אדם, ונעשים נביאים, והם יועצים לטוב, ויש בהם עצה ותושיה.

בנפי הראה, אם זכו - שורה בהם רוח הקדש, ונאמר בהם ונחה עליו רוח יהו"ה, רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת יהו"ה, ועליהם נאמר והיו הפרכים פרשי כנפים. הפרכים כמו צורת אדם, פורשי כנפים כנגד שלש החיות שפורשות כנפים כנגד האדם, והם שש כנפים, שתיים לכל חיה. מצד של השכינה כנפי החיות מרבעות, שש כנפים כנגד שש מעלות לפסא, ארבע כנפים כנגד פסא מרבע, פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הפפרת, זו פפרת הלב, קדש הקדשים, וזה הלב.

נפש רוח נשמה, פהן לוי וישראל. הכהן הוא הנשמה, אם זכה - נר יהו"ה, נר ה'ה מאיר בו

כסיל, ערב רב בגלותא אינון רשע, בבלע צדיק ממנו, דא ישראל, ומאן גרים דבלע לון, בגין דלאו אינון צדיקים גמורים, כמה דאתמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע.

ומחורף איהו לילי"ת, (משלי ג לג) מארת ה' בבית רשע, ואיהי אספרה לרביי דאינון חייביא, חייבת בהון בעותרא בהאי עלמא, (דף קמ ע"ב) ולבתר קטילת בהון, ואמאי אתקריאו רביי, בגין דלית בהון דעת לאשתזבא מינה, אבל לב מבין אשתזב מינה, דתמן צדיק, ורזא דמלה (קהלת ז כו) טוב לפני האלהי"ם ימלט ממנה, וחוטא ילכד בה.

כריות אינון יועצות אם זכו עאל בהון נבואה דאיהי (משלי כ כו) נר יהו"ה נשמת אדם, ואתעבידו נביאים, ואינון יועצים לטב, ואית בהון עצה ותושיה.

בנפי ריאה, אם זכו שריא בהון רוח קודשא, ואתמר בהון (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח יהו"ה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהו"ה, ועליהו אתמר (שמות כה כ) והיו הפרכים פורשי כנפים, הפרוכים כגון צורת אדם, פורשי כנפים לקבל תלת חיוון דפרשין גדפין לקבליה דאדם, ואינון שית גדפין, תרין לכל חיה, מסטרא דשכינתא גדפין דחיוון מרובעים, שית גדפין לקבל שש מעלות לפסא, ארבע גדפין לקבל פרסיא מרובע, פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הפפרת, דא פפרת דלבא קדש קדשין, ודא לבא.

נפש רוח נשמה, פהן לוי וישראל, פהן איהו נשמה, אם זכה נר יהו"ה נר ה'ה נהיר

ביה מלבא פשמש זורחת, ורוחא דקודשא ה'ה נפיק מבין גדפוי דפרוכין

מהלב כשמש זורחת, ורוח הקדש היתה יוצאת מבין פנפי הפרוכים שהן פנפי ראה, והיתה מדברת עמו, ואם לא - אש, וזו הנפש, היתה דולקת, ויוצאת אש מהלב ושורפת אותו. הקרקבן והקבה, כאשר ישן נקרא קבה ישן.

ויש שנה לטוב ויש שנה לרע. לטוב, כמו חלום שהוא הסלם (כמו חלום) שראה יעקב, וכו' דבוק קנה, ושש טבעות הקנה הם שש דרגות הנבואה, ועולים לששים נשימות שהיה ישן בהם דוד, שפך פרשוה, דוד היה מתנמנם פסוס, וסוס לא ישן אלא ששים נשימות, ויש שנה לרע, חלום רע, שנאמר בו אצל אברהם, ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו, והרי פרשוה בארבע גליות, ומשום שחלום יבא בשתי דרגות, פרשוה הקדמונים, כמו שאי אפשר לבר בלא תבן, כך אי אפשר לחלום בלי דברים בטלים, כדי שיבא החלום פאן על ידי מלאך, פאן על ידי שד, משום שהחלום הוא מצד של העץ של טוב ורע, אבל מצד של עץ החיים לא בא (עליו אלא של קבה) אלא על ידי קבה של הקדוש ברוך הוא שהיא שכנתו, ואין שם קבה רע, שהוא שד.

הקרקבן טוחן, אם אדם צדיק, היא טוחנת מן לצדיקים, שהם איברים קדושים במצוות עשה, ואם לא הולכים במצוות טובות, מתפרנסים בלחם הקלוקל, מזון הקלוקל, קל בקלון. ושט - שטו העם ולקטו. שטים, (השוטים), לוקטים בשטות. וטחנו ברחים - בדתק, אלו הן הטוחנות בפה, או דכו במדכה - זה החך, ובשלו בפרור - זו האיציטומכה.

דאינון פנפי ריאה, והוה ממליל עמיה, ואם לא נורא, ודא נפש הוה דליק, ונפיק אשא מלבא ואוקיד ליה. קרקבנא וקיבה פד נאים אתקרי קיבה ישן.

ואית שינה לטב ואית שינה לביש, לטב פגון חלום דאיהי סלם (ג"א פגון חלום) דחזא יעקב, וביה דביק קנה, ושית עזקין דקנה איהו שית דרגין דנבואה, וסלקין לשתינ נשמי, דהוה נאים בהון דוד, דהכי אוקמוה, דוד הוה מתנמנם פסוס, וסוס לא נאים אלא שתינ נשמי, ואית שינה לביש חלמא בישא, דאתמר ביה לגבי אברהם, (בראשית טו יב) ותרדמה נפלה על אברם, והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו, והא אוקמוה בארבע גליות, ובגין דחלום ייתי בתרין דרגין, אוקמוהו קדמאין, פמה דאי אפשר לבר בלא תבן פך אי אפשר לחלמא בלא דברים בטלים, בגין דייתי חלמא פאן על ידי מלאך, פאן על ידי שד, בגין דחלמא איהו מסטרא דאילנא דטוב ורע, אבל מסטרא דאילנא דחיי לא אתיא (עליה אלא דקיבה) אלא על ידי קיבה דקודשא בריך הוא דאיהי שכנתא דיליה, ולית תמן קיבה רע דאיהו שד.

קרקבן טוחן, אי בר נש זכאה איהו טוחנת מן לצדיקים, דאינון אברים קדישין בפקודין דעשה, ואי לא אזלין בפקודין טבין, מתפרנסין בלחם הקלוקל מזונא קלא בקלון. וושט (במדבר יא ח) שטו העם ולקטו, שטין (שטיין) לקטין בשטותא, וטחנו בריחים בדוחקא, אלין אינון טוחנות בפומא, או דכו במדוכה דא חין, ובשלו בפרור דא אציטומכא.

בְּנֵי סוּד עֲלוּיִן כְּאֵן, אִם זָכוּ
יִשְׂרָאֵל, הֵיִתְהָ יְיֻדְתָּ לְהֵם תּוֹרָה
מִשְׁמַיִם בְּלֵי דַחֲקָ, וְלֹא הָיוּ
צְרִיכִים לְלַמֵּד אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ, זֶהוּ
שְׁפָתוֹב הַנְּנִי מִמַּטִּיר לְכֶם לְחֵם
מִן הַשָּׁמַיִם, שְׁאִין לְחֵם אֲלֵא
תּוֹרָה, לֹא זָכוּ - בְּגֻלָּל הָעֶרֶב רַב
שֶׁהֵם שׁוֹטִיִם, נֶאֱמַר בְּהֵם שְׁטוֹ
הָעַם וְלִקְטוֹ, שִׁיטְרָחוּ לְלַמֵּד זֶה
לְזֶה, לְפָרְנִסָּה פֶל אֶחָד בְּדַחֲקָ,
לְחַכְמִים בְּרַמְזוֹ. אֲבָל לְעֵתִיד לְבֹא
יִמְחוּ הָעֶרֶב רַב מִן הָעוֹלָם, וְנֶאֱמַר
בְּהֵם וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת
אֲחִיו וְגוֹמַר, וּמִשּׁוּם זֶה הוֹשֵׁט
הוּא לְרַע וְהוּא לְטוֹב, לְכֵן וְאָדָם,
דִּין וְרַחֲמִים.

וּבְנֵי, בּוֹדָאֵי אוֹתָם שְׁלוּחֵי הַצְּבוּר,
צְרִיכִים כְּשִׁקְוֹרָאִים סִפְר תּוֹרָה,
שִׁיחְתְּכוּ אֶת הַמְּלִים וְלֹא יֵאמְרוּ
אוֹתָם בְּהִלְעָטָה, כְּמוֹ שֶׁהָעֶרֶב רַב
שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם הַבֶּשֶׂר עוֹדְנֵוּ בֵּין
שְׁנֵיהֶם, וְהָיוּ אוֹכְלִים בְּהִלְעָטָה,
וּכְמוֹ שֶׁעָשׂוּ, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ הִלְעִיטְנִי
נָא, וְלֹא הָיוּ טוֹחֲנִים לוֹ, נֶאֱמַר
בְּהֵם וְאִף יְהו"ה חָרָה בְּעַם.

הַמְּעִי הַגָּס זֶהוּ נַחֲשׁ בְּרִיחַ, נַחֲשׁ
עֲקֻלָּתוֹן, שְׁעֵתִידִים הַצְּדִיקִים
לְאָכַל אוֹתוֹ, וְיֵשׁ חֵלֶב טָמֵא שֶׁהוּא
נַחֲשׁ, שֶׁהוּא אֶסוּר לְמֵאֲכַל הָעַם
הַקְּדוֹשׁ, מִשּׁוּם שֶׁעָלְיוֹ נֶאֱמַר
אֲרוּר אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה.

תקון רביעי

זֶהוּ תְקוּן כ"ה

בְּרֵאשִׁית, שֵׁם י"ש, לְהַנְחִיל
אֲהֵבֵי יֵשׁ וְאַצְרֹתֵיהֶם אֲמֵלָא,
וּמִשּׁוּם שֶׁשֵׁם אוֹצַר, שֶׁהִיא יֵרֵאת
יְהו"ה, מִמְּנוֹ מִתְמַלֵּא לְצַדִּיקִים,
וְאוֹתָם יֵרֵאֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
יִוְרָשִׁים הַיֵּשׁ הַזֶּה, וְעֶרֶב רַב הָרַע
לֹא הָיוּ פוֹחֲדִים מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֲלֵא בְּשִׁבִיל הָעֶשֶׂר, וְהָיוּ

בְּרֵי, רְזָא עֲלָאָה הַכָּא, אִם זָכוּ יִשְׂרָאֵל הָוּה
נַחֲתִית לִוְן אוֹרֵייתָא מִן שְׁמַיָא בְּלֵא
דוּחְקָא, וְלֹא הָווּ צְרִיכִין לְאֲלַפָּא חַד לְחַבְרִיָה,
הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שמות טז ד) הַנְּנִי מִמַּטִּיר לְכֶם
לְחֵם מִן הַשָּׁמַיִם, דְּלִית לְחֵם אֲלֵא אוֹרֵייתָא,
לֹא זָכוּ בְּגִין עֶרֶב רַב דְּאִינוּן שְׁטִיין, אֲתַמַּר
בְּהוּ שְׁטוֹ הָעַם וְלִקְטוֹ, דִּיטְרָחוּן לְאוֹלְפָא דָא
לְדָא, לְפָרְנִסָּה פֶל חַד בְּדוּחְקָא, וְלְחַכְמִיָא
בְּרַמְיָא. אֲבָל לְעֵתִיד לְבֹא יִתְמַחוּן עֶרֶב רַב
מִעֲלָמָא, וְאֲתַמַּר בְּהוּן (ירמיה ל א לג) וְלֹא יִלְמְדוּ
עוֹד אִישׁ אֶת אֲחִיו וְגוֹמַר, וּבְגִין דָּא וּוְשֵׁט
אִיהוּ לְבִישׁ וְאִיהוּ לְטָב, חוֹרֵר וְסוּמְקָ, דִּינָא
וְרַחֲמֵי.

וּבְרֵי, בּוֹדָאֵי אִינוּן שְׁלוּחֵי דְצְבוּרָא, צְרִיכִין
כַּד קָרְאֵן סִפְר תּוֹרָה דִּיחְתְּכוּן מְלִין,
וְלֹא יִימְרוּן לְהוּן בְּהִלְעָטָה, פְּגוּוֹנָא דְעֶרֶב רַב
דְּאֲתַמַּר בְּהוּן (במדבר יא יג) הַבֶּשֶׂר עוֹדְנֵוּ בֵּין
שְׁנֵיהֶם, וְהָווּ אֲכָלִין בְּהִלְעָטָה, וּכְגוּוֹנָא דְעָשׂוּ
דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (בראשית כה ל) הִלְעִיטְנִי נָא, וְלֹא הָווּ
טַחֲנִין לֵיהּ, אֲתַמַּר בְּהוּן (במדבר יא לג) וְאִף יְהו"ה
חָרָה בְּעַם.

הַדְּרָא דְכִנְתָּא דָא אִיהוּ נַחֲשׁ בְּרִיחַ נַחֲשׁ
עֲקֻלָּתוֹן, דְּזַמְיִנִין צְדִיקֵיָא (ד קמא
ע"א) לְמִיכַל לֵיהּ. וְאִית חֵלֶב טָמֵא דְאִיהוּ נַחֲשׁ,
דְּאִיהוּ אֶסִיר לְמִיכַל עֲמָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְּעֲלִיהּ
אֲתַמַּר (בראשית ג ד) אֲרוּר אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה.

תקונא רביעאה

(זהו תיקון כ"ה)

בְּרֵאשִׁית תְּמָן י"ש, (משלי ח כא) לְהַנְחִיל אוֹהֵבֵי
יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם אֲמֵלָא, וּבְגִין
דְּתְמָן אוֹצַר דְּאִיהֵי יֵרֵאת יְהו"ה, מְנִיָה
אֲתַמְלִיא לְצַדִּיקֵיָא, וְאִינוּן דְּחִלִין לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא יִרְתִּין הָאֵי יֵשׁ, וְעֶרְבוּבֵיָא בִישָׁא לָא

הוּוּ דְחִלִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

מְנַסִּים אוֹתוֹ, כְּמוֹ זֶה: הַיֵּשׁ יְהו"ה בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין, וְכָל אוֹתָם שְׂמַנְסִים אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּפּוֹחֲדִים מִמֶּנּוּ בַעֲשֶׂר, וְלֹא יֵרָאִים מִמֶּנּוּ בַעֲנִיּוֹת כְּמוֹ בַעֲשֶׂר, אֵינָם אֲלֵא עֲרֻבֵי רַע, שֵׁישׁ יֵרָאֵה וְיֵשׁ יֵרָאֵה, יֵשׁ אֶהְבֵּה וְיֵשׁ אֶהְבֵּה, יֵשׁ מִי שִׁירָא מִהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי שִׁיחֹן אֶת בְּנָיו, אוֹ שְׁלֵא יֵרֵד לַעֲנִיּוֹת, אוֹ שְׂאוֹהֵב אוֹתוֹ כְּדִי שִׁיחֹן לוֹ עֶשֶׂר, וּמְנַסֶּה אוֹתוֹ כְּמוֹ: נַעֲשֶׂה אֶת הַמְצוּה הַזֶּה כֶּף, וְנִרְאֶה הַיֵּשׁ יְהו"ה בְּקִרְבָּנוּ וְנוֹתֵן לָנוּ שְׂכָר בַּעֲבוּרָה אִם אֵין, שְׁאִם לֹא יִתֵּן לוֹ שְׂכָר בַּשְּׁבִיל זֶה, אֵינוֹ אוֹהֵב אוֹתוֹ, וְלֹא נוֹתֵן לוֹ צְדָקָה וְלֹא יַעֲשֶׂה מְצוּה, וּמְנַסֶּה אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל מְצוּה וּמַעֲשֶׂה, וְדַאי זֶהוּ מֵאוֹתָם עֲרַב רַב שְׂנֵאֵמֵר בְּהֵם הַיֵּשׁ יְהו"ה בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין.

אֲלֵא אֶהְבֵּה וְיֵרָאֵה שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלָם בְּכָל מְצוּה וּמְצוּה שְׂעוּשָׁה, בֵּין שִׁיחֹן לוֹ שְׂכָר בְּטוֹב, בֵּין שְׁלֵא נוֹתֵן לוֹ, וּמִשּׁוּם זֶה צוּה בַּתּוֹרָה וְאֶהְבֵּת אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מַאֲדְךָ, וּפְרוּשׁוֹהוּ הַקְּדָמוֹנִים אִם חֲבִיב עֲלֶיךָ נַפְשְׁךָ מִמְּמוֹנְךָ, לְכָךְ נֵאֱמָר בְּכָל נַפְשְׁךָ, וְאִם חֲבִיב עֲלֶיךָ מְמוֹנְךָ מִנַּפְשְׁךָ, לְכָךְ נֵאֱמָר בְּכָל מַאֲדְךָ, שֵׁישׁ אָדָם שְׂמַתְפַּלֵּל וְהוֹלֵךְ בְּכָל הַמְצוּוֹת שְׁלֵא נוֹתֵן עֲלֵיהֶם שְׂכָר, וְאִם הָיָה נוֹתֵן שְׂכָר עֲלֵיהֶם, לֹא הָיָה עוֹשֶׂה אוֹתָם, שְׂוֵדַאי רַבִּים הֵם בְּנֵי הָאָדָם שְׂעִשִּׁירִים בַּעֲשֶׂר רַב, וְהֵם מְחַבְּבִים אֶת עֶשְׂרָם יוֹתֵר מִנַּשְׂמָתָם, שְׂעִשְׂרָה שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הִיא מְצוּוֹת טוֹבוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא, וְעֶשֶׂר שֶׁל הַגּוּף - מִמּוֹן וְעוֹדוֹן בְּעוֹלָם הַזֶּה.

הוּא אֲלֵא בְּגִין עוֹתְרָא, וְהוּוּ מְנַסִּין לֵיה, כְּגוֹוֵנָא דָא (שְׁמוֹת י"ז) הַיֵּשׁ יְהו"ה בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין, וְכָל אֵינוֹן דְּמְנַסִּין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְדַחֲלִין לֵיה בַּעֲוֹתְרָא וְלֹא דַחֲלִין מִנִּיה בַּעֲנִיּוֹתָא כְּמוֹ בַּעֲוֹתְרָא, לֹאוּ אֵינוֹן אֲלֵא עֲרֻבֵי בִישָׁא, דְּאִית יֵרָאֵה וְאִית יֵרָאֵה, אִית אֶהְבֵּה וְאִית אֶהְבֵּה, אִית מָאן דְּדַחֲלִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין דִּיחֹן בְּנוֹי אוֹ דְּלֹא נַחֲת לַעֲנִיּוֹתָא, אוֹ דְּרַחֲמִים לֵיה בְּגִין דִּיהִיב לֵיה עוֹתְרָא, וּמְנַסֶּה לֵיה כְּגוֹן נַעֲבִיד הַאי פְּקוּדָא הַכִּי, וְנַחֲזִי הַיֵּשׁ יְהו"ה בְּקִרְבָּנוּ וְיֵהִיב לָן אַגְרָא בְּגִינֵיה אִם אֵין, דְּאִי לֹא יֵהִיב לֵיה אַגְרָא בְּגִינֵיהָ לֹא רַחֲמִים לֵיה, וְלֹא יֵהִיב לֵיה צְדָקָה וְלֹא יַעֲבִיד פְּקוּדָא, וּמְנַסִּי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל פְּקוּדָא וְעוֹבְדָא, בּוּדַאי הַאי אִיהוּ מֵאֲלִין עֲרֻבֵי בִישָׁא, דְּאֶתְמַר בְּהוֹן הַיֵּשׁ יְהו"ה בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין.

אֲלֵא רַחֲמֵנוּ וְדַחֲלִינוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁלָים בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא דְּעַבִּיד, בֵּין דִּיהִיב לֵיה אַגְרָא בְּטִיבּוּ בֵּין דְּלֹא יֵהִיב לֵיה, וּבְגִין דָּא מְנִי בְּאוּרֵייתָא (דְּבַרִּים ו' ד') וְאֶהְבֵּת אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מַאֲדְךָ, וְאוּקְמוּהוּ קְדָמָאֵין, אִם חֲבִיב עֲלֶיךָ נַפְשְׁךָ מִמְּמוֹנְךָ לְכָךְ נֵאֱמָר בְּכָל נַפְשְׁךָ, וְאִם חֲבִיב עֲלֶיךָ מְמוֹנְךָ מִנַּפְשְׁךָ לְכָךְ נֵאֱמָר בְּכָל מַאֲדְךָ, דְּאִית בַּר נֵשׁ דְּצִלִּי וְאֶזִּיל בְּכָל פְּקוּדֵין דְּלֹא יֵהִיב עֲלֵיהוּ אַגְרָא, וְאִם הוּהוּ יֵהִיב אַגְרָא עֲלֵיהוּ לֹא הוּהוּ עַבִּיד לוֹן, דְּוֵדַאי סְגִיאֵין אֵינוֹן מִבְּנֵי נֶשָׂא דְּאֵינוֹן עֲתִירִין בַּעֲוֹתְרָא סְגִיא, וְאֵינוֹן חֲבִיבִין עוֹתְרָא דְּלֵהוֹן יִתִּיר מִנַּשְׂמָתָא דְּלֵהוֹן, דְּעוֹתְרָא דְּנַפְשָׁא אִיהוּ פְּקוּדֵין טְבִין בַּעֲלָמָא דְּאֶתִי, וְעוֹתְרָא דְּגוּפָא מְמוֹנָא וְעוֹדוֹנָא בַּעֲלָמָא דִּין.

וְאוֹתָם שְׂמַחֲבָבִים מִמוֹן מִהֲנַפֵּשׁ,
אִם הָיוּ נוֹתְנִים לוֹ כָּל הַתּוֹרָה
בְּמֵאָה זוּזִים, לֹא הָיוּ נוֹתְנִים
אוֹתָם בְּשִׁבְלָה, מִשּׁוּם שֶׁהִמְמוֹן
חָבִיב עֲלֵיהֶם מִהֲנַפֵּשׁ, וּמֵה שְׂרָא
וְאוֹהֵב אוֹתוֹ, אִינוּ אֵלָא בְּשִׁבְלֵי
הַמְמוֹן. זֶה שֵׁשׁ אֶת הַמְמוֹן עֶקֶר,
וְהַתּוֹרָה שְׂאוּהֵב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא טָפֵל, הָאֵהָבָה וְהִירָאָה הַזֶּה
לֹא מְחַשֵּׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
אֵלָא הָעֶקֶר שֶׁל הָאֵהָבָה וְהִירָאָה
שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂאָף עַל
גֵּב שֶׁהוּא אוֹהֵב מִמוֹנוֹ מִנְפֵּשׁוֹ,
שְׂיֵאֵהֵב אוֹתוֹ בְּמִמוֹנוֹ, בְּמֵה
שֶׁהוּא חֹשֵׁב עָלָיו, וְלֹא בְּטָפֵל
שְׁלוֹ, לְכַךְ נֶאֱמַר בְּכָל מֵאָדָּךְ. וְכֵאֵן
מִי שֶׁמְחַשֵּׁב נִפְשׁוֹ מִמְמוֹנוֹ, וְהִיא
נוֹתֵן כָּל הַמְמוֹן שְׂבָעוּלָם וְלֹא הִיא
נֹזֵק אֶפְלוּ בְּאִיבֵר קֶטֶן שֵׁשׁ בּוֹ,
לְכַךְ נֶאֱמַר בְּכָל נִפְשֶׁךְ, בְּמֵה
שְׂאוּהֵב אוֹתוֹ.

תקון חמישי

זהו תקון כ"ו

בְּרֵאשִׁית, כִּי בָאשׁ יְהו"ה נִשְׁפָּט,
אֱלֹהִים - בְּעֲלֵי הַדִּין, וְעָלָיו
נֶאֱמַר אֱלֹהִים לֹא תִקְלַל, בּוֹדָאי
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לְמַעַלָּה כִּי אֱלֹהִים
שֹׁפֵט זֶה יִשְׁפִּיל וְזֶה יָרִים, כִּי
צָרִיךְ לְהִיּוֹת הַדִּין לְמִטָּה, אֵת זֶה
יִשְׁפִּיל בְּדִין וְאֵת זֶה יָרִים, כִּפִּי
מַעֲשֵׂי, לְזֶה מִטָּה כְּלַפֵּי חֶסֶד, לְזֶה
כְּלַפֵּי גְבוּרָה, הָאֵמֶת בְּאִמְצַע,
וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָא דִּין אֵמֶת.
אֱלֹהִים - הַכֶּסֶף"א בְּחֻשְׁבוֹן,
שֵׁשׁ י"ה שְׁהִיא חֲכָמָה וּבִינָה,
זֶה שְׁמִי עִם י"ה - שֶׁלֵּשׁ מֵאוֹת
שְׁשִׁים וְחֲמֵשׁ מֵצַד הַשְּׂמֹאל, וְזֶה
י"ה מִן אֱלֹהִים, ה' עַל י' נִקְבְּהָ.
וְכֵן הַדִּין דָּן, צָרִיךְ שֶׁהוּא יִהְיֶה
יוֹשֵׁב וּבְעֲלֵי הַדִּין עוֹמְדִים, כְּמוֹ
שֶׁלְמַעֲלָה, שֶׁנֶּאֱמַר בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וַיִּכְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים
לְהִתְיַצֵּב עַל יְהו"ה, הוּא יוֹשֵׁב,

וְאִינוֹן דְּמַחְבְּבִין מִמוֹנָא מִנְפֵּשָׁא, אִם הוּוּ
יְהִיבִין לֵיהּ כָּל אוֹרֵייתָא בְּמֵאָה זוּזֵי לָא
הוּוּ יְהִיבִין לָהּ בְּגִינָה, בְּגִין דְּמִמוֹנָא חָבִיב
עֲלֵיהּ מִנְפֵּשָׁא, וּמֵה דְדַחִיל וְרַחִים לֵיהּ לָאו
אִיהוּ אֵלָא בְּגִין מִמוֹנָא, הָאִי דְשׁוּי מִמוֹנָא
עֶקְרָא וְאוֹרֵייתָא דְרַחִים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
טָפֵל, הָאִי רַחִימוֹ וְדַחִילוֹ לָא חָשִׁיב לֵיהּ
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵלָא עֶקְרָא דְרַחִימוֹ וְדַחִילוֹ
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאָף עַל גֵּב דְּאִיהוּ רַחִים
מִמוֹנִיהּ מִנְפֵּשִׂיהּ, דִּירַחִים לֵיהּ בְּמִמוֹנִיהּ, בְּמֵה
דְּאִיהוּ חָשִׁיב עָלֶיהּ, וְלֹא בְּטָפֵל דִּילֵיהּ, לְכַךְ
נֶאֱמַר בְּכָל מֵאָדָּךְ, וְכֵן מֵאֵן דְּחָשִׁיב נִפְשִׂיהּ
מִמְמוֹנִיהּ, וְהוּוּ יְהִיב כָּל מִמוֹנָא דְעֵלְמָא וְלֹא
הוּוּ נְזִיק אֶפְילוֹ בְּאַבְרָא זְעִירָא דְאִית בֵּיהּ,
לְכַךְ נֶאֱמַר בְּכָל נִפְשֶׁךְ בְּמֵאֵי דְרַחִים לֵיהּ.

תקונא חמישאה

(זהו תקון כ"ו)

בְּרֵאשִׁית (ישעיה סו טז) כִּי בָאשׁ יְהו"ה נִשְׁפָּט,
אֱלֹהִים מֵאֵרִי דְדִינָא, וְעָלִיהּ
אֲתָמַר (שמות כב כז) אֱלֹהִים לֹא תִקְלַל, בּוֹדָאי
כְּמֵה דְלְעִילָא אֲתָמַר (תהלים עה ח) כִּי אֱלֹהִים
שֹׁפֵט זֶה יִשְׁפִּיל וְזֶה יָרִים, כִּי אִיהוּ צָרִיךְ
לְמַהוּי דִּינָא לְתַתָּא, לְדָא יִשְׁפִּיל בְּדִינָא וְלְדָא
יָרִים, כְּפּוּם (דף קמא ע"ב) עוֹבְדוּי, לְדָא מִטָּה
כְּלַפֵּי חֶסֶד, לְדָא כְּלַפֵּי גְבוּרָה, אֵמֶת
בְּאִמְצַעִיתָא, וּבְגִין דָּא אֲתָקְרִי דִּיין אֵמֶת,
אֱלֹהִים הַכֶּסֶף"א בְּחוּשְׁבוֹן, דְּתַמְן י"ה דְּאִיהִי
חֲכָמָה וּבִינָה, זֶה שְׁמִי עִם י"ה שֵׁס"ה מִסְטָרָא
דְשְׂמֹאלָא, וְדָא י"ה מִן אֱלֹהִים, ה' עַל י'
נִקְבְּא.

וְכֵן דִּיין אִיהוּ דָן, צָרִיךְ לְמַהוּי אִיהוּ יְתִיב
וּבְעֲלֵי דִינָא קִימִין, כְּגוֹוֹנָא דְלְעִילָא,
דְּאֲתָמַר בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (איוב א ו) וַיִּכְאוּ בְּנֵי

האלהיים להתיצב על יהו"ה, איהו יתיב, ואינון קיימין למתבע דינא, ובגין דשטן יעול בינייהו למתבע חוביהון דבני ישראל, אינון במטולא עליה, עד דהוה דן להון ודא איהו להתיצב על יהו"ה, ועוד להתיצב על יהו"ה, לשאלא ולמתבע דינא לגבי (ג"א קמ"ו) קודשא בריך הוא יהו"ה, פד נהיג עלמא ברחמין, ומקטרגין ותבעין דינא, ודא איהו להתיצב על יהו"ה. ותו להתיצב על יהו"ה, יהו"ה עמודא דאמצעיתא, דשאלין ותבעין דינא מגבורה בי דינא רברבא, דקיימא על עמודא דאמצעיתא, ודא הוא על יהו"ה, על דמקרבין דינין קדם גבורה אתמר בהון להתיצב על יהו"ה, דאף על גב דבנוי אינון ישראל לית ליה רשו לאעברא על דינא, דאורייתא בדינא אתייהיבת, ואומי עליה דלא יעבר עליה, ולגבי דינא גבורה איהי באמצעיתא, וחסד מימינא, ועמודא דאמצעיתא משמאלא, וכל דינין מהאי אתר תליין, וכל ספירן פלהו אתקריאו דינין גבורה ואפילו יהו"ה.

והם עומדים לתבע דין, ומשום ששטן נכנס ביניהם לתבע את חטאי בני ישראל, הם במשא עליו עד שהיה דן אותם, וזהו להתיצב על יהו"ה. ועוד להתיצב על יהו"ה, לשאל ולתבע דין אצל (לפני) הקדוש ברוך הוא פשמונהיג העולם ברחמים, ומקטרגים ותובעים דין, וזהו להתיצב על יהו"ה. ועוד להתיצב על יהו"ה, יהו"ה העמוד העמוד האמצעי, ששואלים ותובעים דין מגבורה, בית הדין הגדול שעומד על העמוד האמצעי, וזהו על יהו"ה, על שמקריבים הדינים לפני גבורה נאמר בהם להתיצב על יהו"ה, שאף על גב שבניו הם ישראל, אין לו רשות להעביר על הדין, שהתורה נתנה בדין, ונשבע עליה שלא יעבר עליה, ולגבי הדין, הגבורה היא באמצע וחסד מימין, והעמוד האמצעי משמאל, וכל הדינים תלויים מן המקום הזה, וכל הספירות פלן נקראו דינים גבורה, ואפילו יהו"ה.

דין ראשון, האחד נקרא דין לדון בחנק, ונאמר לא תלין נבלתו על העץ. אמר לו: אלעזר בני, פאן צריך לחדש דברים, יש עץ ויש עץ, זהו שפתיב פי האדם עץ השדה, ויש אדם שהוא עץ הדעת טוב ורע, וחטאו של אדם היא נבלתו של אדם הראשון שהיא עץ החיים, לא צריך לתלות בו חטא זה. זהו שפתיב לא תלין נבלתו על העץ, שמי שאכל מהעץ שלו, שהוא עץ החיים, נאמר בו ואכל וחי לעלם. ועוד לא תלין נבלתו על העץ - העץ של פאן זה תלמיד חכם שמתעסק בתורה שהיא עץ חיים,

דינא קדמאה חדא אתקרי דין לדון בחנק, ואתמר (דברים כא כג) לא תלין נבלתו על העץ. אמר ליה אלעזר ברי, הכא צריך לחדשא מלין, אית עץ ואית עץ, הדא הוא דכתיב (שם כ ט) פי האדם עץ השדה, ואית אדם דאיהו עץ הדעת טוב ורע, וחובא דאדם איהי נבלתו דאדם קדמאה דאיהי עץ החיים, לא צריך לתלייא ביה חובא דא, הדא הוא דכתיב לא תלין נבלתו על העץ, דמאן דאכל מעץ דיליה דאיהו עץ החיים, אתמר ביה (בראשית נ כב) ואכל וחי לעולם.

ועוד לא תלין נבלתו על העץ, עץ דהכא דא תלמיד חכם דאשתדל באורייתא דאיהי עץ החיים, הדא הוא

זֶהוּ שְׁכַתוּב עֵץ חַיִּים הִיא
לְמַחְזִיקִים בָּהּ, לֹא תִלִּין בּוֹ
נִבְלָתוֹ, שֶׁהוּא הַחֲטָא שְׁחָטָא
בַּיּוֹם, לֹא תִלִּין עִמּוֹ בְּלִילָהּ, שְׁמִיד
יָשׁוּב בְּתִשּׁוּבָהּ, כְּמוֹ שְׁבָאָרוֹ
בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה, אִם רָאִיתָ תִּלְמִיד
חָכֵם שְׁחָטָא בַּיּוֹם, אֵל תִּהְרַהֵר
אֲחֵרָיו בְּלִילָהּ, שְׂוֹדָאֵי עֵשָׂה
תִּשּׁוּבָהּ. (שְׂמָא עֵשָׂה תִשּׁוּבָהּ, שְׂמָא יַעֲלֶה

בְּדַעְתָּךְ! אֵלֹא תֹאמַר וְדָאֵי עֵשָׂה תִשּׁוּבָהּ).
וְעוֹד לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ -
זֶה תִּלְמִיד חָכֵם, נִבְלָתוֹ - זֹו בַּת
עִם הָאָרֶץ שֶׁהִיא רַמְשׁ, שְׂאֵם אֲתָה
תּוֹלֵה אֹתָהּ בּוֹ - אוֹ קוּבְרָה אוֹ
קוּבְרָתוֹ, וְזֶהוּ כִּי קְבוּר תִּקְבְּרֶנּוּ,
כִּי קְבוּר - הוּא אֹתָהּ, אוֹ תִּקְבְּרֶנּוּ
- הִיא אוֹתוֹ, וְאִשָּׁה זֹו לֹא נִקְרֵאת
הַזְּוֹוג וְהַיְחוד שְׁלוֹ, אֵלֹא הִיא
כְּמִשָּׂא תְלוּי עֲלָיו, כְּנָחֵשׁ קְשׁוּר
עַל צְאָרָו, וּמִשּׁוּם כִּף כִּי קָלַלְתָּ
אֱלֹהִיִּים תְלוּי, שֶׁהִיא קָלְלָהּ
שְׁהוֹרַגְתָּ אוֹתוֹ אוֹ מְבִיאָה אוֹתוֹ
לִידֵי עֲנִיּוֹת.

דְּבַר אַחַר לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל
הָעֵץ - זֹו שְׁבַת, שְׁיִוְרֵשׁ בָּהּ אָדָם
נִשְׁמָה יִתְרָה, לֹא צְרִיךְ לְהִרְאוֹת
לְפָנֶיהָ הַנֶּפֶשׁ שְׁשׁוֹלֵטת בְּאָדָם
בַּיּוֹם הַחַל בְּמִלְאָכָה שְׂאִסּוּרָה
בְּשַׁבָּת, אֵלֹא קְבוּר תִּקְבְּרֶנּוּ בַּיּוֹם
הַהוּא, שְׁלֹא תִרְאֶה לְפָנֵי זְכוּר
וְשְׁמוֹר שֶׁל שְׁבַת, וּבִשְׁבִילָהּ נֹאמַר
שֶׁל נְעֻלְיךָ מֵעַל רִגְלֶיךָ כִּי הַמְּקוֹם
אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ
הוּא, וְלֹא תִטְמֵא אֶת אֲדַמְתָּךְ,
שְׁנִשְׁמָה יִתְרָה הִיא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
שְׁלַמְעֵלָה, אֲדַמַּת קֹדֶשׁ, שְׁנֹאמַר
בָּהּ קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהו"ה.

וְעוֹד לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ -
זֶה אָדָם שֶׁהוּא נָבֵל, עָלָיו נֹאמַר
כֹּל הַמַּעֲמִיד תִּלְמִיד שְׂאִינוּ הַגּוֹן
כְּאֵלוֹ מַעֲמִיד אֲשֶׁרָה, וּמִשּׁוּם זֶה
לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ, שֶׁהוּא

וּבִגִּין דָּא לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ דְּאִיהוּ עֵץ הַחַיִּים. דְּבַר אַחַר לֹא תִלִּין

דְּכַתִּיב (משלי ג יח) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ,
לֹא תִלִּין בּוֹ נִבְלָתוֹ, דְּאִיהוּ חוּבָה דְּחָב בַּיּוֹמָא
לֹא תִלִּין עִמָּיה בְּלִילָהּ, דְּמִיד יִתּוּב בְּתִיּוּבְתָא,
כְּמָה דְּאוּקְמוּהּ מְאָרִי מִתְנִיתִין אִם רָאִיתָ תִּלְמִיד
חָכֵם שְׁחָטָא בַּיּוֹם אֵל תִּהְרַהֵר אֲחֵרָיו בְּלִילָהּ,
דְּוֹדָאֵי עֵשָׂה תִשּׁוּבָהּ, (נ"א שְׂמָא עֵשָׂה תִשּׁוּבָהּ, שְׂמָא
סְלָקָא רַעְתָּךְ, אֵלֹא אִימָא וְדָאֵי עֵשָׂה תִשּׁוּבָהּ).

וְעוֹד לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ, דָּא תִּלְמִיד
חָכֵם, נִבְלָתוֹ דָּא בַּת עִם הָאָרֶץ דְּאִיהוּ
רִיחְשָׂא, דָּאִם אֲנָתָ תִּלְיָא לָהּ בֵּיהּ, אוֹ קוּבְרָה
אוֹ קוּבְרָתוֹ, וְדָא אִיהוּ (דְּבוּרִים כ"א כג) כִּי קְבוּר
תִּקְבְּרֶנּוּ, כִּי קְבוּר הוּא לָהּ אוֹ תִּקְבְּרֶנּוּ אִיהוּ
לִיהּ, וְאֲתַתָּא דָּא לֹאוּ אֶקְרִי זְוִוּגָא וְיַחְוּדָא
דִּילִיָּהּ, אֵלֹא אִיהוּ כְּמִשּׁוּלָא תִּלְיָא עֲלֵיהּ, כְּחֻיָּא
קְשִׁיר עַל קַדְלִיָּהּ, וּבִגִּין דָּא (שם) כִּי קָלַלְתָּ
אֱלֹהִיִּים תְלוּי, דְּאִיהוּ קָלְלָהּ, דְּקִטִּילְתָּ לִיהּ אוֹ
אִיִּיתִי לִיהּ לִידֵי עֲנִיּוֹתָא.

דְּבַר אַחַר לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ, דָּא שְׁבַת,
דִּירִית בֵּיהּ בַּר נֵשׁ נִשְׁמָה יִתְרָה, לֹא
צְרִיךְ לְאַתְחַזֵּיא קְדָמָהּ נִפְשָׁא דְשְׁלֵטָא בְּבַר
נֵשׁ בַּיּוֹמִין דְּחוּל, בְּמִלְאָכָה דְּאִיהוּ אִסּוּרָה
בְּשַׁבָּת, אֵלֹא קְבוּר תִּקְבְּרֶנּוּ בַּיּוֹם הַהוּא, דְּלֹא
אֲתַחַזֵּיא קְדָם זְכוּר וְשְׁמוֹר דְּשַׁבָּת, וּבִגִּינָהּ
אֲתַמַּר (שמות ה ה) שֶׁל נְעֻלְיךָ מֵעַל רִגְלֶיךָ כִּי
הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ
הוּא, (דְּבוּרִים כ"א כג) וְלֹא תִטְמֵא אֶת אֲדַמְתָּךְ,
דְּנִשְׁמַתָּא יִתְרָה אִיהוּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דְּלַעֲיָלָא,
אֲדַמַּת קֹדֶשׁ, דְּאֲתַמַּר בָּהּ (ירמיה ב ג) קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל
לִיהו"ה.

וְעוֹד לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ דָּא בַּר נֵשׁ
דְּאִיהוּ נָבֵל, עֲלֵיהּ אֲתַמַּר כֹּל הַמַּעֲמִיד
תִּלְמִיד דְּלֹאוּ אִיהוּ הַגּוֹן כְּאֵלוֹ מַעֲמִיד אֲשֶׁרָה,
וּבִגִּין דָּא לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ דְּאִיהוּ עֵץ הַחַיִּים. דְּבַר אַחַר לֹא תִלִּין

וְגוֹמַר, הָעֵץ אֵלַי יִשְׂרָאֵל דְּאִתְּמַר בְּהוּ (ד' קמ"ב)
 (ע"א) (ישעיה ס"ה כ"ב) כִּימִי הָעֵץ יָמִי עַמִּי, חוּבָא
 דְּעַבְדוּ עִם נָבֶל, לֹא תְהֵא תְלִיא לִיָּה בִּישְׂרָאֵל,
 דְּכַד עַבְדוּ יַת עַגְלָא חֲשִׁיב מִשְׁה דִּישְׂרָאֵל עַבְדוּ
 לִיָּה, וְאָמַר (שמות לב י"א) לְמָה יְהוּ"ה יַחֲרֵה אַפָּךְ
 בְּעַמֶּךָ, אָמַר לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (ש"ס) לָךְ
 רַד כִּי שַׁחַת עַמֶּךָ, מִיַּד נַחֲת וַחֲזָא עַגְלָא דִּיוֹקְנָא
 דְּשׁוּר וַחֲמוּר, שְׂאִיל לִיָּה מָאן עַבְד לָךְ, אָמַר
 חֲמוּר, עֵרֵב רַב (יחזקאל כ"ג) אֲשֶׁר בִּשְׂר חֲמוּרִים
 בְּשָׂרָם, שׁוּר אָמַר נָמִי הַכִּי, טַבְעַת דְּעֵלָה מְזַל
 שׁוּר בְּזַמְנָא דְּאִתְּמַר בְּעֵרֵב רַב (שמות לב"ג) וַיִּתְּפָרְקוּ
 כָּל הָעָם אֶת נִזְמֵי הַזֹּהָב, אֲזַדְמַנַּת תַּמָּן, וְאַרְמִי
 כָּלָא אַהֲרֹן בְּנוּרָא, וַנִּפְקַת עַגְלָא דִּיוֹקְנָא דְּשׁוּר
 וַחֲמוּר, בְּהֵוּא זְמַנָּא צְוּוּחַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 וְאָמַרְתָּ, (ישעיה א' ג') יָדַע שׁוּר קוֹנְהוּ וַחֲמוּר אַבוּס
 בְּעֵלְיוּ, יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַע עַמִּי לֹא הַתְּבוּנָן.
 וְרִשְׁעִיָּא מָה חֲזוּ לְמַעַבְד עַגְלָא, אֶלָּא וְדַאי
 אֵינּוּן הוּוּ מְכַשְׁפִּין דְּפָרְעָה, יוֹנוּ"ס
 וַיִּמְבְּרוּ"ס בְּנֵי בַלְעָם, דְּאִתְּמַר בְּהוּן (שמות ח'
 א') וַיַּעֲשׂוּ כֵן הַחֲרֻטָּמִים בְּלִטְיָהֶם, וַחֲזוּ דְלָא
 הָוָה מַמְשׁוּ בְּהוּן, אַתְחַזְרוּ עִמִּיהָ דְּמִשְׁה
 וְקַבִּילוּ בְּרִית מִיָּלָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּידַע
 גְּלוּיִים וַסְתִּירִין, דְּהָוָה יָדַע בְּהוּן דְּאֵינּוּן מַגְזַעָא
 בִּישָׂא, כַּד הָוָה נַחְתָּא שְׂכִינְתָּא אִתְּמַר בְּהָ (ש'
 י"ט) וַיִּסַּע מִלֶּאךְ הָאֱלֹהִי"ם הַהִלֵּךְ לְפָנֵי מַחְנֵה
 יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אָמַר לְפָנֵי הָעָם, וּבְגִין דָּא נָטְלוּ
 קְנָאָה בְּלַבֵּיָהוּ, וְאָמְרוּ (ש"ס לב"א) קוּם עֲשֵׂה לָנוּ
 אֱלֹהִי"ם אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ, כְּגוֹוְנָא דְּהָוָה אֲזִיל
 קְדַמֵּיכּוּ, וּבְגִין דָּא עַבְדוּ יַת עַגְלָא בַּחֲרָשִׁין
 דְּלֵהוּן, וְדָא אִיהוּ יָדַע שׁוּר קוֹנְהוּ וְכוּ', יִשְׂרָאֵל
 לֹא יָדַע חֲרָשִׁין, עַמִּי אַהֲרֹן וּמִשְׁה בְּנֵי עַמְרָם
 לֹא הַתְּבוּנָנוּ, וְדָא אִיהוּ לֹא תְלִין נְבִלְתוּ עַל
 הַזֶּה שֶׁל עִם נָבֶל, לֹא תְלִין נְבִלְתוּ עַל הָעֵץ, שְׁהֵם יִשְׂרָאֵל. דְּכַר אַחַר לֹא תְלִין וְכוּ', זֶה גַר שֶׁלֹּא

עֵץ הַחַיִּים. דְּכַר אַחַר לֹא תְלִין
 וְגוֹמַר, הָעֵץ - אֵלוּ יִשְׂרָאֵל,
 שְׁנֵאמַר בְּהֵם כִּימִי הָעֵץ יָמִי עַמִּי,
 הַחֲטָא שְׁעִשׂוּ עִם נָבֶל, אֵל תְּתַלֵּה
 אוֹתוֹ בִּישְׂרָאֵל, שְׂכַשְׁעִשׂוּ אֶת
 הָעַגְלָא, חֲשִׁיב מִשְׁה שִׁישְׂרָאֵל עֲשׂו
 אוֹתוֹ, וְאָמַר לְמָה יְהוּ"ה יַחֲרֵה
 אַפָּךְ בְּעַמֶּךָ. אָמַר לוֹ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, לָךְ רַד כִּי שַׁחַת עַמֶּךָ. מִיַּד
 יָרַד וַרְאָה עַגְלָא, דִּיוֹקְנָא שֶׁל שׁוּר
 וַחֲמוּר, שְׂאִיל אוֹתוֹ, מִי עֲשֵׂה
 אוֹתָךְ? אָמַר הַחֲמוּר, הָעֵרֵב רַב
 אֲשֶׁר בִּשְׂר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם. גַּם
 הַשׁוּר אָמַר כֵּךְ. הַטַּבְעַת שְׁעֵלִיָּה
 מְזַל שׁוּר, בְּזַמְנָא שְׁנֵאמַר בְּעֵרֵב רַב
 וַיִּתְּפָרְקוּ כָּל הָעָם אֶת נִזְמֵי הַזֹּהָב,
 הַזְדַּמְּן לְשָׁם, וַזְרַק הַכֹּל אַהֲרֹן
 לְאֵשׁ, וַיֵּצֵא עַגְלָא, דִּיוֹקְנָא שֶׁל שׁוּר
 וַחֲמוּר. בְּאוֹתוֹ זְמַן צְוּוּחַת רוּחַ
 הַקֹּדֶשׁ וְאָמַרְתָּ, יָדַע שׁוּר קוֹנְהוּ
 וַחֲמוּר אַבוּס בְּעֵלְיוּ, יִשְׂרָאֵל לֹא
 יָדַע עַמִּי לֹא הַתְּבוּנָן.
 וְכַה רְאוּ הַרְשָׁעִים לְעֲשׂוֹת עַגְלָא?
 אֶלָּא וְדַאי הֵם הָיוּ הַמְכַשְׁפִּים שֶׁל
 פָּרְעָה, יוֹנוּ"ס וַיִּמְבְּרוּ"ס בְּנֵי
 בַלְעָם, שְׁנֵאמַר בְּהֵם וַיַּעֲשׂוּ כֵן
 הַחֲרֻטָּמִים בְּלִטְיָהֶם, וְרָאוּ שֶׁלֹּא
 הָיָה בְּהֵם מַמְשׁוֹת, וַחֲזְרוּ עִם
 מִשְׁה וְקַבִּלוּ בְּרִית מִיָּלָה, וְהַקֹּדֶשׁ
 בְּרוּךְ הוּא שִׂיּוּדַע גְּלוּיּוֹת
 וְנִסְתָּרוֹת, שְׁהָיָה יוֹדַע בְּהֵם שְׁהֵם
 מַגְזַע רַע, כְּשֶׁהִיָּתָה יוֹרְדַת שְׂכִינְתָּה,
 נֵאמַר בְּהָ וַיִּסַּע מִלֶּאךְ הָאֱלֹהִי"ם
 הַהִלֵּךְ לְפָנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל, וְלֹא
 אָמַר לְפָנֵי הָעָם, וּמִשׁוּם זֶה נָטְלוּ
 קְנָאָה בְּלַבְּסָם, וְאָמְרוּ קוּם עֲשֵׂה
 לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ, כְּמוֹ
 שְׁהָיָה הוֹלֵךְ לְפָנֵיכֶם, וּמִשׁוּם זֶה
 עֲשׂוּ אֶת הָעַגְלָא בְּכַשְׁפֵּיהֶם, וְזֵהוּ
 יָדַע שׁוּר קוֹנְהוּ וְכוּ', יִשְׂרָאֵל לֹא
 יָדַע כְּשָׁפִים, עַמִּי - אַהֲרֹן וּמִשְׁה
 בְּנֵי עַמְרָם - לֹא הַתְּבוּנָנוּ. וְזֵהוּ
 לֹא תְלִין נְבִלְתוּ עַל הָעֵץ, הַחֲטָא
 דְּכַר אַחַר לֹא תְלִין וְכוּ', זֶה גַר שֶׁלֹּא

התגיר לשמו של הקדוש ברוך הוא, לא לתלותו בישאל שהם עץ, כמו שבאר והוה כימי העץ ימי עמי.

ועוד, לא תלין נבלתו - זו נבלות הפה, על העץ - זה לשון הרע, שחטא זה גורם שימות קדם זמנו, וזהו כי קבור תקברנו. דבר אחר לא תלין נבלתו - זה יצר הרע, על העץ - זו נשמת חיים, שמי שחלל אותה, נאמר בו כי קבור תקברנו, וימות בעולם הזה ובעולם הבא, זה דינו בחנק מי שעובר על זה.

דבר אחר, לא תלין נבלתו על העץ - זו נפש של חל שלא תראה לפני הנפש היתרה, ובשבילה אמר למשה של נעליך מעל רגליך.

השני - הרג, הרג לגנב, ולגזלן ענש, ומשום זה הממשפן לחברו צריך להחזיר לו משכוננו בזמן שצריך אותו, כיון שאין לו אחר, זהו שכתוב השב תשיב לו את העבוט, ונאמר בפסוק אחר אם חבל תחבל שלמת רעה עד בא השמש תשיבנו לו, זה בנשמתו של אדם מדבר, אם חבל תחבל - נפש ורוח, שלמת רעה - זו הנשמה.

ואם חבל תחבל - תפלין של יד ותפלין של ראש, שלמת רעה - פסוי של מצוה, עד בא השמש - שנאמר בו פי שמש ומגן יהוה אלהיים, תשיבנו לו - קדם שיתכנס ממנו, שעליו נאמר וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. מה זה צדקה? תפלה, ומרפא בכנפיה - כנפי מצוה שהם תפלין, כנפי יונה, וכנפי מצות ציצית, היא שמלתו לעורו - עור התפלין,

העץ, חובא דא דעם נבל לא תלין נבלתו על העץ דאינון ישראל. דבר אחר לא תלין וכו', דא גיורא דלא אתגיייר לשמא דקודשא בריך הוא, לא תליא ביה בישאל דאינון עץ, כמה דאוקמוהו (ישעיה סה כב) כימי העץ ימי עמי.

ועוד לא תלין נבלתו, דא נבלות הפה, על העץ דא לישנא בישא, דחובה דא גרים דימות קדם זמניה, ודא איהו כי קבור תקברנו, דבר אחר לא תלין נבלתו, דא יצר הרע, על העץ דא נשמת חיים, דמאן דחלל בה אתמר ביה כי קבור תקברנו, וימות בעלמא דין ובעלמא דאתי, דא איהו דיניה בחנק מאן דעבר על דא.

(דבר אחר לא תלין נבלתו על העץ, דא נפש רחול דלא תתחנא קדם נפשא ותירא ובגניה אמר למשה (שמות ג ה) של נעליך מעל רגליך).

התנינא הרג, הרג לגנב, ולגזלן עונשא, ובגין דא הממשפן לחבריה צריך למחזר ליה משכונניה בעידן דצריך ליה, כיון דלית ליה אחרא, הדא הוא דכתיב (דברים כד יג) השב תשיב לו את העבוט ואתמר בקרא אחרא (שמות כב כה) אם חבל תחבל שלמת רעה עד בא השמש תשיבנו לו, האי בנשמתא דבר נש ממלל, אם חבל תחבל נפשא ורוחא, שלמת רעה דא נשמתא.

ואם חבול תחבול תפלין דיד ותפלין דרישא, שלמת רעה פסוייא דמצוה, עד בא השמש, דאתמר ביה (תהלים פד יב) פי שמש ומגן יהוה אלהיים, תשיבנו לו קדם דיתפניש מניה, דעליה אתמר (מלאכי ג) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה, מאי צדקה צלותא, ומרפא בכנפיה כנפי מצוה דאינון תפלין כנפי יונה, וכנפי מצות ציצית, היא שמלתו לעורו משכא דתפלין,

וְאִם אֶת־לֹא תַחֲזִיר אֵלַיִן פְּסוּיִין לִיִּה קָדָם
 דִּיתַפְּנִישׁ מִנִּיה שְׁמָשׂא דְאִיהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ פִּי שְׁמֵשׁ וּמִגֵּן יְהוּ"ה
 אֱלֹהֵי"ם, הֵכִי יִתְפַּנֵּשׁ מִינֶךָ נִשְׁמַתָּא, דְּאֶתְמַר
 בְּה (תהלים פט לו) כִּסְאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ נִגְדִי, מִדָּה לְקַבֵּל
 מִדָּה, וּבִגִּין דָּא עַד בֵּא הַשְּׁמֵשׁ תִּשְׁיבְנוּ לוֹ, לוֹ
 לְעֵנִי דְאִיהוּ צְדִיק, וְלִשְׁכִּינְתָּא דְאִיהִי עֲנִיָּה
 בְּגֻלוֹתָא, כִּד יְתִי לִילִיָּא דְאִיהִי גְלוֹתָא, בְּמָה
 יִשְׁכַּב (דף קמב ע"ב) שְׁכִינְתָּא, דְּוִדְאֵי שְׁמָשׂא
 דְּאִיהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא נִהִיר לָהּ בְּגֻלוֹתָא
 דְּאִיהִי לִילִיָּא, וְאַשְׁתַּאֲרַת בַּחֲשׂוּכָא, וּבִגִּין דָּא
 צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְאַנְהָרָא לָהּ בְּגֻלוֹתָא בְּאוּר וּנְר,
 דְּאִיהוּ תוֹרָה וּמִצְוָה, אוֹר נִשְׁמַתָּא, נִ"ר נִפְשׁ
 רוּחָא דְאִינוּן סִימֵן נִ"ר, בְּתִי דְתַפְּלִי לְמִשְׁכַּב
 בְּהוּ שְׁכִינְתָּא בְּגֻלוֹתָא, וְכִסּוּיָא דְצִיצִית
 לְאַתְעֻטָּפָא בֵּיהּ בְּמִשְׁכַּבָּה.

וְאִם אֶת־לֹא תַחֲזִיר אֵת הַפְּסוּיִים
 הִלְלוּ קֹדֶם שִׁיתְכַּנְּס מִמֶּנּוּ הַשֶּׁמֶשׁ,
 שֶׁהוּא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנֹאמַר
 בּוֹ כִּי שֶׁמֶשׁ וּמִגֵּן יְהוּ"ה אֱלֹהֵי"ם,
 כִּף תִּתְכַּנְּס מִמֶּךָ נִשְׁמַתָּךְ, שְׁנֹאמַר
 בְּה כִּסְאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ נִגְדִי, מִדָּה כִּנְגֵד
 מִדָּה, וּמִשׁוּם זֶה עַד בֵּא הַשֶּׁמֶשׁ
 תִּשְׁיבְנוּ לוֹ, לוֹ - לְעֵנִי, שֶׁהוּא
 צְדִיק, וְלִשְׁכִּינְתָּא שֶׁהִיא עֲנִיָּה
 בְּגֻלוֹת, כְּשִׁיבָא הַלֵּילָה שֶׁהוּא
 גְלוֹת, בְּמָה תִשְׁכַּב הַשְּׁכִינָה?
 שְׁוִדְאֵי הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁהוּא הַקָּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, לֹא מְאִיר לָהּ בְּגֻלוֹת,
 שֶׁהִיא הַלֵּילָה, וְנִשְׁאֲרַת בַּחֲשֵׁכָה,
 וּמִשׁוּם זֶה צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְהֵאִיר
 לָהּ בְּגֻלוֹת בְּאוּר וּנְר, שֶׁהוּא תוֹרָה
 וּמִצְוָה, אוֹר הַנֶּשְׁמָה, נִ"ר - נִפְשׁ
 רוּחַ, שֶׁהֵם סִימֵן נִ"ר, בְּתִי הַתַּפְּלִין
 שֶׁתִּשְׁכַּב בְּהֵם הַשְּׁכִינָה בְּגֻלוֹת,
 וְכִסּוּיָא שֶׁל צִיצִית לְהַתְעֻטֵף בְּה
 בְּמִשְׁכַּבָּה.

וּבִגִּין דָּא אִי בַר נֶשׁ לֹא אֲנַח תַּפְּלִין וְצִיצִית,
 בְּמָה יִשְׁכַּב אִיהִי בְּגֻלוֹתָא, עֲלֵה
 אֶתְמַר (תהלים מא ב) אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל דֵּל בְּיוֹם
 רַעָה יִמְלִטְהוּ יְהוּ"ה, וּבִזְכוּת פְּקוּדֵין אֵלַיִן
 יִרְתִּין בְּנֵי נֶשׂא תִלַּת קְטָרִין, דְּאִינוּן נִשְׁמַתָּא
 וְרוּחָא וְנִפְשָׁא, וּבְהוּ צְרִיךְ לְמַקְרִי לְיִשְׂרָאֵל
 עֲלָאָה, דִּינְחִית לְאַנְהָרָא בְּשְׁכִינְתָּא בְּנְהוּרָא
 דְּפוּרְקָנָא, דְּאִיהִי שְׁמֵשׁ צְדָקָה, וּמִרְפָּא בְּכַנְפֵיהָ
 לְיִשְׂרָאֵל דְּאִינוּן בְּבֵי מִרְעָא בְּגֻלוֹתָא. דְּצְדָקָה
 אִיהִי שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה, עֲלֵה אֶתְמַר (איכה ב יג) מִי
 יִרְפָּא לָךְ, וְאִיהִי כ"ה כ"ה אֶתְוֹן דְּקִרְיַת שְׁמַע
 עֲרַבִית וְשַׁחְרִית, וּבֵיה נַחְתָּא לְיִשְׂרָאֵל לְמַפְרָק
 שְׁכִינְתָּא, אֲבָל בִּימִינָא אוּקִים לָהּ וְרַחַם עֲלֵהּ,
 הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה נד ח) וּבַחֲסֵד עוֹלָם
 רַחֲמֵתֶיךָ, וּבִגִּין דָּא נִשְׁמַתָּא וְרוּחָא וְנִפְשָׁא
 אִינוּן מִשְׁכַּבָּא (משכבונא) דְּשְׁכִינְתָּא בְּגֻלוֹתָא,
 וְעֲלֵיה אֶתְמַר (דברים כד יג) וְשָׁכַב בְּשִׁלְמָתוֹ

וּמִשׁוּם כִּף, אִם אָדָם אִינוּ מְנִיחַ
 תַּפְּלִין וְצִיצִית, בְּמָה הִיא תִשְׁכַּב
 בְּגֻלוֹת? עֲלֵיו נֹאמַר אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל
 אֶל דֵּל בְּיוֹם רַעָה יִמְלִטְהוּ יְהוּ"ה,
 וּבִזְכוּת הַמִּצְוֹת הִלְלוּ יוֹרְשֵׁים
 בְּנֵי אָדָם שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים, שֶׁהֵם
 נִשְׁמָה רוּחַ וְנִפְשׁ, וּבְהֵם צְרִיךְ
 לְקַרָּא אֶת יִשְׂרָאֵל הַעֲלִיּוֹן שֶׁיִּרְד
 לְהֵאִיר לְשְׁכִינָה בְּאוּר הַגְּאֻלָּה,
 שֶׁהִיא שְׁמֵשׁ צְדָקָה, וּמִרְפָּא
 בְּכַנְפֵיהָ, לְיִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּבֵית
 הַחַלִּי בְּגֻלוֹת, שְׁצְדָקָה הִיא
 הַשְּׁכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה, עֲלֵיהָ נֹאמַר מִי
 יִרְפָּא לָךְ, וְהִיא עֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ
 עֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל קְרִיַּת
 שְׁמַע עֲרַבִית וְשַׁחְרִית, וּבּוֹ יוֹרֵד
 לְיִשְׂרָאֵל לְגַאֲלָא אֶת הַשְּׁכִינָה, אֲבָל
 בְּיַמִּין מְקִים אוֹתָהּ וּמִרַחַם עֲלֵיהָ.
 זֶהוּ שְׁפָתוֹב וּבַחֲסֵד עוֹלָם
 רַחֲמֵתֶיךָ, וּמִשׁוּם זֶה, נִשְׁמָה רוּחַ
 וְנִפְשׁ הֵם הַמִּשְׁכַּב (משכבו) שֶׁל
 הַשְּׁכִינָה בְּגֻלוֹת, וְעַל זֶה נֹאמַר
 וְשָׁכַב בְּשִׁלְמָתוֹ וּבִרְכָךְ, וּמִשׁוּם

המְצוֹת הַלְלוּ שׁוֹרָה שְׂכִינָה עַל אָדָם.

וְעַל הַנְּשָׂמָה נֹאמַר מִשְׁכַּבְתַּי חִיקָךְ שָׁמַר פִּתְחֵי פִיךָ, שְׁלֵא תִדְרֵם אִם לֹא תִשְׁלַם, זֶהוּ שְׁפָתוֹב אִם אֵין לְךָ לְשִׁלְם לְמָה יִקַּח מִשְׁכַּבְךָ מִתַּחְתִּיךָ, וְנִשְׁאָרוּ הַרוּחַ וְהַנְּפֶשׁ יְתוּמִים, וְאִם הַנְּשָׂמָה עוֹבְרַת עַל מְצוֹת הַתּוֹרָה וְיִוְרָדִים חֲטָאִים לְגוּף, דִּין הוּא לְפָרַע מִנְכַּסֵּי יְתוּמִים, בְּמְצוֹת עֲשֵׂה שְׁנִשְׂאָר לְהֵם מִהַנְּשָׂמָה, שְׁבַגְלַל הַחֲטָאִים נוֹטְלִים מִהַרְשָׁעִים אֶת הַמְשֻׁכּוֹן, שְׁהוּא הַנְּשָׂמָה, וְזֶהוּ אִם חָבַל תַּחֲבַל שְׁלֵמַת רַעְךָ.

וְאִם יֵשׁ לוֹ חֲטָאִים וְיֵשׁ לוֹ זְכִיּוֹת, נִפְרָעִים הַחֲטָאִים בְּזְכִיּוֹת, וְנֹאמַר יֵצֵא שְׁכָרוֹ בְּהַפְסְדוֹ, מִיַּד מַחְזִירִים אוֹתוֹ לְגוּף לְפָנֵי שִׁבְאָה הַשְּׂמֶשׁ, וְזֶהוּ עַד בֵּא הַשְּׂמֶשׁ תִּשְׁיָבֵנוּ לוֹ, שְׁפָאֲשֵׁר הָאָדָם יֵשׁוּ, עוֹלָה מִמֶּנּוּ הַנְּשָׂמָה, וְאֵין יוֹרֶדֶת לְגוּף עַד שְׁפּוֹרְעַת אֶת כָּל הַחֲטָאִים שְׁעֵשֶׂה הָאָדָם בְּאוֹתוֹ יוֹם, וּמְשׁוּם זֶה מִמְשַׁכֵּן אוֹתָהּ אוֹתוֹ בֵּית דִּין שְׁלֵמְעֵלָה, מְשׁוּם שְׁהַמְקַטְרֵג עוֹלָה אַחֲרֶיהָ לְתַבַּע מִמֶּנָּה דִּין בְּאַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין - שְׁנַיִם שְׁנִשְׂאָרוּ לְמַעְלָה, וְשְׁנַיִם שְׁשׁוּרִים עַל אוֹתָם שְׁמַגְלִים אֶת הַעֲרִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. אֲשֶׁרֵי הוּא מִי שְׁשׁוּמַר אוֹתָהּ בְּכָל יוֹם.

וּבְזִמְן שְׁהַחֲטָאִים גְּדוּלִים, וּמְלוּהַ אָדָם חֲטָאִים עַל הַמְשֻׁכּוֹן, אֲבָד הַמְשֻׁכּוֹן, שְׁהִיא הַנְּשָׂמָה, וְלֹא חוֹזֶרֶת אֵלָיו, וְהַכֹּל הוּא בְּדִין שְׁדָנָה אוֹתָהּ הַגְּבוּרָה, שְׁהִיא בֵּית הַדִּין הַגְּדוֹל, בְּכָל לַיְלָה בְּשִׁתִּים עֲשָׂרָה שְׁעוֹת וּבְשִׁבְעִים וּשְׁנַיִם רְגָעִים כְּחֻשְׁבוֹן חֲס"ד, שְׁנִשְׂאָר בּוֹ וְהוֹכֵן בְּחֻסְדַּי פְּסָא, וְסוּד הַדְּבָר - וְתַפְקְדָנוּ לְבַקְרִים, לְרַגְעִים תַּבְחָנְנוּ.

וּבְרַכְךָ, וּבְגִין פְּקוּדֵיךָ אֵלֶיךָ שְׂכִינָתָא עַל בְּרַ נֶשׁ.

וְעַל נְשָׂמָתָא אֲתַמַּר (מִיכָה ז ח) מִשְׁכַּבְתַּי חִיקָךְ שָׁמַר פִּתְחֵי פִיךָ, דְלֹא תִדְרֵם אִם לֹא תִשְׁלַם, הָדָא הוּא דְכָתִיב (מְשָׁלִי כַב כז) אִם אֵין לְךָ לְשִׁלְם לְמָה יִקַּח מִשְׁכַּבְךָ מִתַּחְתִּיךָ, וְאִשְׁתְּאָרוּ רוּחַ וְנִפְשׁ יְתוּמִים, וְאִם נְשָׂמָתָא עוֹבְרַת עַל פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא וְאַנְחַת חוֹבִין בְּגוּפָא, דִּין אִיהוּ לְיִפְרַע מִנְכַּסֵּי יְתוּמִים, בְּפְקוּדֵיךָ דְעֵשֶׂה דְאִשְׁתְּאָר לוֹן מִנְשָׂמָתָא, דְבְגִין חוֹבִין נְטְלִין מִחֵיבֵינָא מִשְׁפּוֹנָא דְאִיהִי נְשָׂמָתָא, וְדָא אִיהוּ (שְׁמוֹת כַב כח) אִם חָבַל תַּחֲבַל שְׁלֵמַת רַעְךָ.

וְאִי אִית לִיה חוֹבִין וְאִית לִיה זְכוּוֹן, אֲתַפְרָעוּ חוֹבִין בְּזְכוּוֹן, וְאֲתַמַּר יֵצֵא שְׁכָרוֹ בְּהַפְסְדוֹ, מִיַּד חֲזָרִין לִיה לְגוּפָא קָדָם דֵּייתִי שְׂמֶשׂא, וְדָא אִיהוּ (סו) עַד בֵּא הַשְּׂמֶשׁ תִּשְׁיָבֵנוּ לוֹ, דְכַד נָאִים בְּרַ נֶשׁ נְשָׂמָתָא סְלָקָא מִנִּיהַ, וְלֹא נִחַתַּת בְּגוּפָא עַד דְפָרַעַת כָּל חוֹבִין דְעָבַד בְּרַ נֶשׁ בְּהַהוּא יוֹמָא, וּבְגִין דָּא מִמְשַׁכֵּן לָהּ הַהוּא בִּי דִינָא דְלַעֲלֵלָא, בְּגִין דְמַקְטְרָגָא סְלִיק אַבְתְּרָהָא לְמַתְבַּע מִינָהּ דִינָא, בְּאַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין, תַּרְיֵן דְאֲתַמַּר לַעֲלֵל, וְתַרְיֵן דְאֵינוֹן שְׂרִיין עַל אֵינוֹן דְמַגְלִין עֲרִיין דְאוֹרִייתָא, זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְנָטִיר לָהּ בְּכָל יוֹמָא.

וּבְזִמְנָא דְחוֹבִין אֵינוֹן רַבְרַבִּין, וּמְלוּהַ בְּרַ נֶשׁ חוֹבִין עַל מְשֻׁכּוֹנָא, אֲבָד מְשֻׁכּוֹנָא דְאִיהִי נְשָׂמָתָא, וְלֹא חוֹזֶרֶת לְגַפִּיהַ, וְכֹלָא אִיהוּ בְּדִין דְדָן לָהּ גְבוּרָה דְאִיהוּ בִּי דִינָא רַבְרַבָּא, בְּכָל לַיְלָה בְּתַרְיֵן עֲשָׂר שְׁעֵתִין וּבְשִׁבְעִין וְתַרְיֵן רְגָעִין כְּחֻשְׁבוֹן חֲס"ד, דְאֲתַמַּר בִּיהַ (ישעיה מז) וְהוֹכֵן בְּחֻסְדַּי פְּסָא, וְרִזָּא דְמַלְהַ (איוב ז ח) וְתַפְקְדָנוּ לְבַקְרִים, לְרַגְעִים תַּבְחָנְנוּ.

וַיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁהֵם בְּסִתְרָא, וְלֹא יְכִילִין לְכֹלִים לְהַעֲרִיד בְּהֵם הַמְּלֹאכִים שְׁהוֹלְכִים עִם הַנְּשֻׁמָּה, שְׁנֹאֲמַר בַּהּ כִּי מְלֹאכִיו יִצְוֶה לָךְ, הָרִי הַשְּׂכִינָה מְעִידָה עֲלֵיהֶם, זְהוּ שְׁפָתוֹב אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים, מִשּׁוּם שְׁשְׂכִינָה עַל רֵאשׁוֹ, שְׁנֹאֲמַר בַּהּ דַּע מַה לְמַעְלָה מִמֶּךָ, עֵין רוֹאֶה וְאִין שׁוֹמְעַת וְכֹל מַעֲשִׂיךָ בְּסִפְרָא נִכְתָּבִין, (לְזִמְנִין נִשְׁמָתָא לֹא הֵונַת מוֹדָה בְּחוּבִין דְּתַבַּע עֲלֶיהָ יִצַר הָרַע, וְחֲשִׁיד יִצַר הָרַע בְּהַאי), (ג"א וְלִזְמִנִין נִשְׁמָתָא לֹא חֲבַת וְחֲשִׁיד יִצַר הָרַע בְּהַאי), וְאִזְלִין לְגַבֵּי בֵי דִינָא וְדִן עֲלֵיהֶוּ דִין הַנְּשֻׁבְעִים, אֹמִיאת נִשְׁמָתָא עֲלֵיהֶוּ וְאִתְפְּטֶרַת, וְאִם לֹא פֹרְעַת.

וַיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁנֹאֲמַר בְּהֵם וּבִיד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וּמְרֵאִין לָהּ חֲתִימַת יְדִיהָ, וַיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁהֵם עַל תְּנַאי שְׁמַתְנָה עֲלִיו לְפֹרַע אוֹתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁהַחֲטָאִים שְׁלוּ בְּמִקוּמוֹ, שְׁלֹא יִגְבַּהּ אוֹתָם הַתּוֹבַע אֲלֵא בְּמִקוּמוֹ, וְאִלוּ הֵם חֲטָאִים שְׁל עֲשָׂרִים שָׁנִים, וַיֵּשׁ חֲטָאִים לְמַטָּה, שְׁבֹאֲרוּ הַקְּדָמוֹנִים שְׁעֵד עֲשָׂרִים שָׁנִים מְעַנִּישִׁים לְמַטָּה וְלֹא לְמַעְלָה, וַיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁמַעֲנִישִׁים לְמַעְלָה, וְתוֹבְעִים אוֹתָם לְמַעְלָה בֵּית הַדִּין הַגְּדוֹל, וּבְשִׁבְלֵם מִמְשַׁכְּנִים אֶת הַנְּשֻׁמָּה לְמַעְלָה, וְלֹא מְנִיחִים לָהּ לָרְדָת לְמַטָּה, אֲבָל בַּחֲטָאִים שְׁמַעֲנִישִׁים עֲלֵיהֶם לְמַטָּה, לֹא מְעַנִּישִׁים אוֹתָהּ לְמַעְלָה וְלֹא מְעַכְבִּים אוֹתוֹ שָׁם, וַיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁל הַנְּשֻׁמָּה שְׁגוֹבִים מֵהֶם בְּכָל מְקוֹם, כְּמוֹ וּמְקַלֵּל אֲבִיו וְאִמוֹ, שְׁנֹאֲמַר בּוּ מוֹת יוֹמַת, מִבֵּית הַדִּין שְׁלַמְעֵלָה וּמִבֵּית הַדִּין שְׁלַמְטָה, שְׁנִדְוִית בְּשָׁנֵי דִינִים, וּמִשּׁוּם הַחֲטָא הַזֶּה, בְּכָל מְקוֹם שְׁמוּצָאִים אוֹתָהּ לְמַעְלָה, גּוֹבִים מִמֶּנָּה, וּבְכָל מְקוֹם שְׁמוּצָאִים

וְאִית חוּבִין דְּאִינוּן בְּסִתְרָא, וְלֹא יְכִילִין לְאַסְהָדָא בְּהוּן מְלֹאכִין דְּאִזְלִין עִם נִשְׁמָתָא, דְּאִתְמַר בַּהּ (תְּהִלִּים צ"א י"א) כִּי מְלֹאכִיו יִצְוֶה לָךְ, הָא שְׂכִינְתָא סְהִידַת עֲלֵיהֶוּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (יִרְמִיָּה כ"ג כ"ד) אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָא עַל רֵישֵׁיהָ, דְּאִתְמַר בַּהּ דַּע מַה לְמַעְלָה מִמֶּךָ, עֵין רוֹאֶה וְאִין שׁוֹמְעַת וְכֹל מַעֲשִׂיךָ בְּסִפְרָא נִכְתָּבִין, (לְזִמְנִין נִשְׁמָתָא לֹא הֵונַת מוֹדָה בְּחוּבִין דְּתַבַּע עֲלֶיהָ יִצַר הָרַע, וְחֲשִׁיד יִצַר הָרַע בְּהַאי), (ג"א וְלִזְמִנִין נִשְׁמָתָא לֹא חֲבַת וְחֲשִׁיד יִצַר הָרַע בְּהַאי), וְאִזְלִין לְגַבֵּי בֵי דִינָא וְדִן עֲלֵיהֶוּ דִין הַנְּשֻׁבְעִים, אֹמִיאת נִשְׁמָתָא עֲלֵיהֶוּ וְאִתְפְּטֶרַת, וְאִם לֹא פֹרְעַת.

וְאִית חוּבִין דְּאִתְמַר בְּהוּן (אִיּוֹב לו' ז) וּבִיד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וּמְרֵאִין לָהּ חֲתִימַת יְדִיהָ. וְאִית חוּבִין דְּאִינוּן עַל תְּנַאי דְּאִתְנִי עֲלֵיהָ לְפֹרַעַא לֹון בְּהַאי עֲלֵמָא, דְּחוּבִין דִּילֵיהָ בְּאַתְרֵיהָ, דְּלֹא יִגְבַּהּ לֹון תּוֹבַע אֲלֵא בְּאַתְרֵיהָ, וְאִלִּין אִינוּן חוּבִין דְּעֲשָׂרִין שָׁנִין, וְאִית חוּבִין לְתַתָּא, דְּאוּקְמוּהוּ קְדָמָאִין דְּעַד עֲשָׂרִין שָׁנִין (דף קמ"ג ע"א) מְעַנִּישִׁין לְתַתָּא וְלֹא לְעֵילָא, וְאִית חוּבִין דְּמַעֲנִישִׁין לְעֵילָא וְתַבְעִין לֹון לְעֵילָא בֵּי דִינָא רַבְרַבָּא, וּבְגִינֵיהֶוּ מִמְשַׁכְּנִין נִשְׁמָתָא לְעֵילָא, וְלֹא מְנִיחִין לָהּ לְנַחְתָּא לְתַתָּא, אֲבָל בְּחוּבִין דְּמַעֲנִישִׁין עֲלֵיהֶוּ לְתַתָּא, לֹא מְעַנִּישִׁין לָהּ לְעֵילָא, וְלֹא מְעַכְבִּי לֵיהָ תַמָּן, וְאִית חוּבִין דְּנִשְׁמָתָא דְּגַבִּין מְנִיחֶהוּ בְּכָל אֶתְרָא, כְּגוֹן (שְׁמוֹת כ"א י"ז) וּמְקַלֵּל אֲבִיו וְאִמוֹ, דְּאִתְמַר בֵּיהּ מוֹת יוֹמַת, מִבֵּי דִינָא דְּלְעֵילָא וּמִבֵּי דִינָא דְּלְתַתָּא, דְּאִתְדַנַּת בְּתֵרִין דִּינִין, וּבְגִין חוּבָא דָא בְּכָל אֶתְרָא דְּאִשְׁפַּחִין לָהּ לְעֵילָא גְבִין מִינָהּ, וּבְכָל אֶתְרָא דְּאִשְׁפַּחִין לָהּ לְתַתָּא גְבִין מִינָהּ, וְלִית פְּקוּדָא דְּלִית לָהּ רֵשׁוֹ לְאַגְנָא עֲלֵהָ,

אותה למטה, גובים ממנה ואין מצוה שאין לה רשות להגן עליה. שיש חטאים שדנים בדינים חמורים את הנשמה, ותבא מצוה שהיא גבירה כמו מצות תפלין, ומגנה עליו ופורשת פנפיה עליו, ואין רשות למקטרג להתקרב לשם, ויש חטאים שאין רשות לגבירה להגן עליהם, זהו שפתיבו מעם מזבחי תקחנו למות.

אבל יש מצוות שהן שפחות, מאלו המצוות שהן על מנת לקבל פרס, אף על גב שיבאו להגן עליה, נוטלים אותם המקטרגים תחת רשותם, (מוציאים אותה המקטרגים מרשותם) ויש חטאים אחרים שנקראים חלוקי הדינים, על חטאים שחולקים בהם, מהם מטה כלפי חסד, ודנים את הנשמה בממוץ, שהוא דיני ממונות, ויש אחרים שחולקים עליהם והם נוטים כלפי חובה, לדון אותה בדיני נפשות. אם הזכיות מתגברות על החובות, דנים אותה בדיני ממונות, וגובים מהזכיות, שהם גמילות חסדים שלו, ואם החובות מתגברות, אז דנים אותה בדיני נפשות מצד הגבורה, וגובים בה נפש ורוח.

והמעלה אין משוא פנים, בין לצדיק בין לרשע, וכן צריך להשוות למטה גבי דין הצדיק עם הרשע, מצד של אמת העמוד האמצעי, ולא יהיה דין רשאי לעשות משוא פנים לאחד מהם בדין, שבדין שלמעלה נאמר בו לא ישא פנים ולא יקח שחד. אוי לו לדין למטה שמשנתנה מהדין שלמעלה, שמכחיש מעשה בראשית, ולא יאמר זה נאמן מזה, שפמו שהוא למטה, שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך, לדון גופים, כך יש למעלה שופטים ושטרים לדון

דאית חובין דדיינין לה בדינים חמורים לנשמתא, ויתי מצוה דאיהי מטרוניתא פגון מצות תפלין, ואגינת עליה ופרישת גדפהא עליה, ולית רשו למקטרג לקרבא תמן, ואית חובין דמטרוניתא לית לה רשו לאגנא עליהו, הדא הוא דכתיב (שם יד) מעם מזבחי תקחנו למות.

אבל פקודין אית דאינון שפחות, מאלין פקודין דאינון על מנת לקבל פרס, אף על גב דייתון לאגנא עליה, נטלי לון מקטרגין תחות רשותיהו, (נ"א נפקון לה מקטרגין מרשותיהו), ואית חובין אחרנין דאתקריאו חלוקי דיינין, על חובין דחולקין בהון, מנהון מטה כלפי חסד, ודיינין לה לנשמתא בממוץ דאיהו דיני ממונות, ואית אחרנין דחולקין עליהו ואינון נוטין כלפי חובה, למידן לה בדיני נפשות, אם זכוון מתגברין על חובין דנין לה בדיני ממונות, וגבין מזכוון דאינון גמילות חסדים דיליה, ואם חובין מתגברין דיינין לה בדיני נפשות מסטרא דגבורה, וגבין בה נפש ורוח.

ולעילא לית משוא פנים בין זפאה לחיבא, וכן צריך להשוות לתתא גבי דינא זפאה עם חיבא, מסטרא דאמת עמודא דאמצעיתא, ולא יהא דיינא רשאי למעבד משוא פנים לחד מנייהו בדינא, דבדיינא דלעילא אתמר ביה (דברים יז) לא ישא פנים ולא יקח שחד, ווי ליה לדיינא לתתא דאשתני מדיינא דלעילא, דאכחיש עובדא דבראשית, ולא יימא דא מהימנא מדא, דכמה דאיהו לתתא (שם טז יח) שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך, לדיינא גופין, הכי אית לעילא שופטים ושוטרים לדיינא נשמתא, ולא יוקיר

את הנשמה, ולא יכבד את זה
יותר מזה, אלא שניהם בהשואה
בדין, והם צריף להשמיע לפני
הדין, ולא ידברו עד ששואל
אותם הדין ונותן להם רשות
לדבר, ויהיו לפניו ביראה, משום
ששכינה שורה עליהם, ומי
שתובע אמת כאלו מקים על
העולם דין אמת (דין אמת), וכל שפן
מי שדן דין אמת, כאלו מקים
אמת מארץ תצמח. אוי לו למי
שמקים שקר ומפיל אמת, שגורם
ותשלף אמת ארצה, ומי גורם את
זה? הדין שלא דן דין אמת,
ובודאי שדין שדן דין אמת, כאלו
הוא מוציא את השכינה ואת
ישראל מן הגלות ומקים אותם
מן הארץ.

קם רבי שמעון על רגליו, והרים
ידיו למעלה ושבח את רבון
העולם, ואמר: רבון העולם,
עשה למען השכינה שהיא
בגלות, ואם היא בשבועה, הרי
אבא ואמא, שהם חכמה ובינה,
יכולים לעשות התרה. זהו
שכתוב יהו"ה צבאו"ת יעץ ומי
יפר, אם התלמיד אומי הרב
יכול לעשות התרה.

ואם נדר או נשבע בן דאיהו ו' דלא יפרוק
לה אלא דתהי בגלותא עד זמנא ידיעא,
ונדר או שבועה איהו בי"ה דאינון חכמה
ובינה, ואיהו אתחרט, הא תלת בני נשא יכלין
למפטר ליה, ואינון תלת אבהן לעילא
לקבליהו, ואם לא תתחרט, אנא בעינא מינדא,
ומפל אינון דמתיבתא דלעילא ותתא, דתעביד
בגין רעיא מהימנא דלא זו משכינתא בכל
אתר, ואיהו עאל שלם פינדא ובינה זמנין (דף
קמג ע"ב) סגיאין, ומסר גרמיה למיתה בגינה
ובגין פנהא, הדא הוא דכתיב (שמות לב לב) ואם
אין מחני נא מספרך אשר כתבת.

לדא יתיר מדא, אלא תרוייהו בהשואה
בדינא, ואינון צריכין למשמע קדם דיינא,
ולא ימללון עד דשאל לון דיינא, ויהיב לון
רשו למללא, ויהון קדמיה בדחילו, בגין
דשכינתא שריא עליהו, ומאן דתבע קשוט
כאלו מקיים על עלמא דין אמת (ס"א דין
אמת), וכל שפן מאן דדן דין אמת, כאלו
מקיים (תהלים פ יב) אמת מארץ תצמח, ווי ליה
למאן דאוקים שקרא ואפיל אמת,
דגרים (דניאל ח יב) ותשלף אמת ארצה, ומאן
גרים דא דיינא דלא דן דין אמת, ובודאי דין
דדן דין אמת כאלו הוא אפיק לשכינתא
ולישראל מגלותא, ואוקים לון מארעא.

קם רבי שמעון על רגליו, וסליק ידוי לגבי
עילא, ושבח למארי עלמא, ואמר, רבון
עלמא עביד בגין שכינתא דאיהי בגלותא,
ואם איהי באומאה הא אבא ואמא דאינון
חכמה ובינה יכלין למעבד התרה, הדא הוא
דכתיב (ישעיה יד כז) יהו"ה צבאו"ת יעץ ומי
יפר, אם התלמיד אומי הרב יכיל למעבד
התרה.

ואם נדר או נשבע בן דאיהו ו' דלא יפרוק
לה אלא דתהי בגלותא עד זמנא ידיעא,
ונדר או שבועה איהו בי"ה דאינון חכמה
ובינה, ואיהו אתחרט, הא תלת בני נשא יכלין
למפטר ליה, ואינון תלת אבהן לעילא
לקבליהו, ואם לא תתחרט, אנא בעינא מינדא,
ומפל אינון דמתיבתא דלעילא ותתא, דתעביד
בגין רעיא מהימנא דלא זו משכינתא בכל
אתר, ואיהו עאל שלם פינדא ובינה זמנין (דף
קמג ע"ב) סגיאין, ומסר גרמיה למיתה בגינה
ובגין פנהא, הדא הוא דכתיב (שמות לב לב) ואם
אין מחני נא מספרך אשר כתבת.

ואם נדר הוא מצד האבא והאמא,
ולא רוצה, אני עולה לאותו
שנאמר בו כי יפלא ממך דבר,
שנאמר בו במפלא ממך אל
תדרש, שיפטר את הנדר, ואף על
גב שהשכינה בגלות אל בעלה
כנדה, שהיא תבדיל בין דם לדם,
ונפתח מקורה, לטהר אותה במי
התורה, המים החיים שלא
פוסקים, והפריד ממנה דם נדה
שהיא ליליית שלא תקרב אליה,
שהיא חטא הנשמה שטמאה
אותה, ואין לה רשות להעלות
הנשמה לבעלה, לאותו מקום
שמשם נתנה, ונדונית בין דין
לדין, בין דיני נפשות לדיני
ממונות, שיש מישוהו שפורע
בממונו, ויש מי שפורע בנפשו,
ובין נגע לנגע, כמו שבארוהו
איכה ישבה בדד, שחשובה
השכינה בגלות כמו מצרע,
שנאמר בו בדר ישב מחוץ
למחנה, מחוץ ודאי, זו הגלות,
שהיא מחוץ לארץ ישראל, שהיא
המושב של האות ה'.

ואם המקור לא יכול להפתח עד
שיפתח אותו, אותו שסגר אותו,
אני מפיס אותו עבור יו"ד ה"א
וא"ו ה"א, שהוא היחוד (שיחודו
שם), ומשום הלבושים שהתלבש,
מיד נפתח מקורה ונטהרת
השכינה, וסוד הדבר - מקוה
ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה,
מושיעו ודאי, אותו שהמקור של
המקוה בידו.

תקון ששי

זהו תקון כ"ז

בראשית, שם תר"י א"ש, ואלו
הם שני האשים שהם בורא
מאורי האש, ועליהם נאמר
סמכוני באשיות, בשתי אשות,
ולמה אמר להם סמכוני? אלא
בלילי שפת נשמה יתירה

הוא נדר מסטרא דאבא ואמא, ולא בעי,
אנא סליק לגבי ההוא דאתמר ביה (דברים
י"ח) כי יפלא ממך דבר, דאתמר ביה במופלא
ממך אל תדרוש, דיפטור נדר, ואף על גב
דשכינתא איהי בגלותא לגבי בעלה כנדה,
דאיהי יפריש בין דם לדם, ואתפתח מקורא
דילה, לדכאה לה במים דאורייתא, מים חיים
דלא פסקין, ואפריש מינה דם נדה דאיהי
ליליית, דלא אתקריבת בהדה, דאיהי חוכא
דנשמתא דסאיבת לה, ולית לה רשו לסלקא
נשמתא לגבי בעלה, לההוא אתר דאתיהיבת
מתמן, ואתדנת בין דין לדין, בין דיני נפשות
לדיני ממונות, דאית מאן דפרע בממוניה,
ואית מאן דפרע בנפשיה, ובין נגע לנגע, כמה
דאוקמוהו (איכה א א) איכה ישבה בדד, דאיהי
חשיבא שכינתא בגלותא כמצורע, דאתמר
ביה (ויקרא יג מו) בדר ישב מחוץ למחנה, מחוץ
ודאי, דא גלותא, דאיהי לבר מארעא
דישראל, דאיהי מותבא דאת ה'.

ואי מקורא לא יכיל למפתח עד דיפתח ליה
ההוא דסגיר ליה, אנא מפייסנא ליה בגין
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו יחודא (דיוחדיה
תמן), ובגין לבושין דאתלבש, מיד אתפתחת
מקורה ואתדפיאת שכינתא, ורזא דמלה (ירמיה
יד ד) מקוה ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה,
מושיעו ודאי, ההוא דמקורא דמקוה בידה.

תקונא שתיתאה

(זהו תקון כ"ז)

בראשית תמן תרי אש, ואלין אינון תרין
אשין דאינון בורא מאורי האש,
ועלייהו אתמר (שיר ב ה) סמכוני באשיות,
בתרי אשות, ואמאי אמר בהון סמכוני, אלא
בלילי שפת נשמה יתירה קא נחתא לסמכא

יִרְדַּת לְתַמְךָ בְּשִׁכְיִנָּה הַתַּחַתוֹנָה
בְּגִלוּת, שְׁנֹאֲמַר בְּהַ נְפִלָּה וְלֹא
תוֹסִיף קוּם, וּכְשָׁבָא מוֹצְאֵי שְׁבֵת,
מִסְתַּלְקַת הַנְּשֻׁמָּה הַיִּתְרָה שְׁבֵה
וַיִּנְפֹּשׁ. וַיִּנְפֹּשׁ, מִיַּד שֶׁהִיא
הַסְתַּלְקָה וְיִנְפֹּשׁ, שְׂאִין מִי
שְׂסוּמְךָ אוֹתָהּ. בְּאוֹתוֹ זְמַן הִיא
אוֹמֶרֶת לְיִשְׂרָאֵל סִמְכוֹנִי
בְּאִישׁוֹת, שֶׁהֵם מְאוּרֵי הָאֵשׁ,
וּמָה הֵם? שְׁתֵּי תוֹרוֹת, שֶׁהֵן
חֲצוּבוֹת מֵאֵשׁ שֶׁהִיא אֱלֹהִים,
מִדַּת הַגְּבוּרָה. וּמָה הֵם לְמוֹדֵי
יְהוָה? שְׁתֵּי שְׁפָתַיִם שֶׁנִּקְרְאוּ
לְהַבּוֹת (שְׁנִשְׂרָפוּ בְּלִהְבוֹת) אֵשׁ, וְהֵם
שְׁנֵי תַפּוּחִים, שֶׁמֵּהֶם יוֹצֵאת רוּחוֹ
שֶׁל מְשִׁיחַ, שְׁנֹאֲמַר בּוֹ וַנְּחָה עָלָיו
רוּחַ יְהוָה.

לְבַת מֶלֶךְ שֶׁהִיָּתָה בְּבֵית חָלִיָּה
מֵאֲהַבַת בַּעֲלָהּ, שֶׁהִלָּךְ בַּעֲלָהּ
וְהִיא נִפְלָה לְמִשְׁכָּב, צוֹנְחַת
וְאוֹמֶרֶת סִמְכוֹנִי בְּאִישׁוֹת, הָרִי
הִיא בְּבֵית חָלִיָּה, הִיא אוֹמֶרֶת
רְפוּדִי, בְּמָה? בְּתַפּוּחִים
שֶׁמְתַרְבֵּים בַּעֲצֵי הַיַּעַר, וְאֵלּוּ הֵם
עֲצֵי בְשָׁמִים.

קָם זְקֵן שְׁלִישִׁי וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי,
הָרִי אָנוּ מְבַדִּילִים בַּעֲצֵי בְשָׁמִים,
וְכֵאֵן הִיא אֵינָה אוֹמֶרֶת אֶלֶּא
בְּתַפּוּחִים! אֶלֶּא אָנוּ מְבַרְכִים עַל
עֲצֵי בְשָׁמִים מִשּׁוּם שְׁנֹאֲמַר בְּהֵם
וְרוּחַ אֶפְרָיִם כְּתַפּוּחִים, וְלֹא עוֹד,
אֶלֶּא כָּל מִינֵי בְשָׁמִים הֵם טוֹבִים
לְכַרֵּךְ עֲלֵיהֶם, וְאָנוּ שְׁעוֹשִׂים
בְּהַדָּס, מִשּׁוּם שֵׁישׁ בּוֹ שְׁלֵשָׁה
עָלִים, שֶׁנִּקְרְאוּ שְׁלֵשָׁה הַדָּסִים,
שְׂרוּמְזִים לְשִׁלְשֵׁת הָאֲבוֹת, אֲבָל
שְׁנֵי נִקְבֵי הַחֹטֵם הֵם כְּנֻגַד שְׁנֵי
תַפּוּחִים, שֶׁהֵם שְׁנֵי נְבִיאֵי אֱמֶת,
שֶׁבְּהֵם עֲתִידָה לְצֵאת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
שֶׁהוּא הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן שֶׁלְמַעֲלָה,
שֶׁבוֹ מְתִישְׁבֶת נִפְשָׁה, וּמִשּׁוּם זֶה
הִיא אוֹמֶרֶת רְפוּדִי בְּתַפּוּחִים כִּי
חוֹלַת אֲהַבָּה אָנִי. בְּלִיל שְׁבֵת
נֹאמַר קִמְתִּי אָנִי לְפִתּוּחַ לְדוּדֵי,

שְׁכִינְתָּא תַּתָּא בְּגִלוּתָא, דְּאֶתְמַר בְּהַ (עמוס ה
ב) נְפִלָּה וְלֹא תוֹסִיף קוּם, וְכַד אָתָּא מוֹצְאֵי
שְׁבֵת אִסְתַּלְקַת נִשְׁמַתָּא יִתְרָה דְּבַהּ וַיִּנְפֹּשׁ,
וַיִּנְפֹּשׁ מִיַּד דְּאִיהִי אִסְתַּלְקַת וַיִּנְפֹּשׁ, דְּלִית מָאן
דְּסָמִיךְ לָהּ, בְּהַהוּא זְמַנָּא אִיהִי אֹמֶרֶת לְיִשְׂרָאֵל
סִמְכוֹנִי בְּאִישׁוֹת דְּאִינוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, וּמֵאִי
נִיהוּ תְרֵי תוֹרוֹת, דְּאִינוּן חֲצוּבוֹת מֵאֵשׁ דְּאִיהִי
אֱלֹהִים מִדַּת הַגְּבוּרָה, וּמֵאִי נִיהוּ לְמוֹדֵי
יְהוָה תְרִין שְׁפוּן דְּאֶקְרוּן לְהַבּוֹת (דְּאוֹקְרוּן
בְּלִהְבוֹת) אֵשׁ, וְאִינוּן תְרִין תַפּוּחִין, דְּמִנְהוּן
רוּחָא דְּמְשִׁיחָא נְפִיק, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (ישעיה יא
ב) וַנְּחָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה.

לְבַת מֶלֶךְ דִּהוּת בְּבִי מְרַעָא מְרַחִימוּ דְּבַעֲלָהּ,
דְּאֶזַל בַּעֲלָהּ אִיהִי נִפְלַת לְמִשְׁכָּבָהּ,
צוֹנְחַת וְאוֹמֶרֶת סִמְכוֹנִי בְּאִישׁוֹת, הָא אִיהִי
בְּבִי מְרַעָא, הִיא אוֹמֶרֶת רְפוּדִי, בְּמֵאִי
בְּתַפּוּחִים דְּמִתְרַבֵּים בַּעֲצֵי הַיַּעַר, וְאֵלִין אִינוּן
עֲצֵי בְשָׁמִים.

קָם סָבָא תְּלִיתָאָה וְאָמַר רַבִּי רַבִּי, הָא אָנִן
בַּעֲצֵי בְשָׁמִים מְבַדִּילִין, וְהֵכָא אִיהִי לָא
אוֹמֶרֶת אֶלֶּא בְּתַפּוּחִים, אֶלֶּא אָנִן מְבַרְכִין עַל
עֲצֵי בְשָׁמִים בְּגִין דְּאֶתְמַר בְּהוּן (שיר ז ט) וְרוּחַ
אֶפְרָיִם כְּתַפּוּחִים, וְלֹא עוֹד אֶלֶּא כָּל מִינֵי בְשָׁמִים
אִינוּן טָבְאֵן לְבָרְכָא עֲלֵיהוּ, וְאָנִן דְּעַבְדִּין
בְּהַדָּס בְּגִין דְּאִית בֵּיהּ תְּלַת עָלִין, דְּאֶתְקִרְיָאוּ
תְּלַת הַדָּסִים, דְּרַמִּיזוּן לְתְּלַת אֲבָהֵן, אֲבָל תְּרִין
נוֹקְבִין דְּחוּטְמָא אִינוּן לְקַבֵּל תְּרִין תַפּוּחִין
דְּאִינוּן תְרֵי נְבִיאֵי קְשׁוּט, דִּי בְּהוּן עֲתִיד לְאֶפְקָא
רוּחָא דְּקוּדְשָׁא דְּאִיהוּ רַעֲיָא מְהֵימְנָא דְּלַעֲיָלָא,
דְּבֵיהּ אֲתִישְׁבֶת נִפְשָׁא דִּילָהּ, וּבְגִין דָּא אִיהִי
אוֹמֶרֶת (שם ב ה) רְפוּדִי בְּתַפּוּחִים כִּי חוֹלַת
אֲהַבָּה אָנִי (דף קמ"ד ע"א) בְּלִילָא דְּשְׁבֵת
אֶתְמַר (שיר ה ה) קִמְתִּי אָנִי לְפִתּוּחַ לְדוּדֵי בְּשְׁבֵת,

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגברתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדבריך אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

קדיש דרבנן - נסח ספרד

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ.
וַיַּצְמַח פּוּרְקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל
בֵּית יִשְׂרָאֵל. בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אַמֵּן: יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ
לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא
וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל. שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעָלְמָא (בעשי"ת וְלְעָלְמָא
מְכַל) מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא, דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא.
וְאִמְרוּ אַמֵּן:

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וְעַל
כָּל מַאֲן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אֲתַר
וְאַתְרֵי יְהִי לְהוֹן וּלְכוּן שְׁלָמָא רַבָּא חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וּפּוּרְקָנָא מִן קַדָּם אַבּוּהוֹן דִּי בְּשְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אַמֵּן:
יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא וְחַיִּים טוֹבִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ
אַמֵּן: עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אַמֵּן:

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. ⁽¹²⁸⁾ בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ
מַלְכוּתָהּ וַיַּצְמַח פּוּרְקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. ⁽¹²⁸⁾ בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן
וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אַמֵּן: יְהִי שְׁמֵהּ
רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם
וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. ⁽¹²⁸⁾ לְעָלְמָא
מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירָתָא תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ
אַמֵּן: ⁽¹²⁸⁾ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן
דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדוּשָׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אֲתַר וְאַתְרֵי,
יְהִי לְנָא וּלְהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי מִן קַדָּם מְאִרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא
וְאִמְרוּ אַמֵּן: ⁽¹²⁸⁾ יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא, חַיִּים וְשָׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה
וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אַמֵּן: ⁽¹²⁸⁾ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אַמֵּן: ⁽¹²⁸⁾

אלפי אלפים בעלי תשובה על ידי הצדיק מזכה הרבים הגדול רבי אמנון יצחק שליט"א, כיצד???

כח החזרה בתשובה של הרב אמנון יצחק שליט"א
על ידי הספר הנפלא משני הבעלי תשובה בעיי קראקא
שהאכילו עשרות בשנים נבלות וטרפות חלב ודם רח"ל,
בזמן המגלה עמקות זי"ע

ב"ה, מוצאי שבת קוד"ש
לסדר "ידבר נא עבדך דבר באזני אדני",
טבת תשע"א

לכבוד הרהגה"צ האדמו"ר מהאלמין שליט"א.

בראשית דבבי אני רוצה להביע לך תודה גדולה מאד על שנתתם לי ספרים על הזהר הקדוש והתיקוני זהר והסט זהר היומי 6 פרכים בחנם, ואני לומד ב"ה בזה כמו שראיתי שהבאת מרבנו רבי נחמן מברסלב זי"ע שאומר שצריך לגמור כל הזהר כל שנה, והלואי שאזכה לגמור כל שנה את הזהר הקדוש.

שמעתי שאתם הדפסתם הספר ממעשה בעל התשובה בעיר קראקא, לפני הרבה שנים, והדרכה הראשונה ששמעתי מהצדיק הגאון הקדוש מזכה הרבים מהגדולים בעולם ה"ה רבנו אמנון יצחק שליט"א, שאמר שהספר של הספור של המגלה עמקות בעיר קראקא איך ששני יתומים מכרו נבלות וטרפות עשרות שנים..... הצדיק הזה רבי אמנון יצחק שליט"א כשקרא את הספר הזה של שני הבעלי תשובה בזמן של ה"מגלה עמקות" זי"ע"א הספור הזה "קירב אותו ליהדות"!!!!

ועכשו אין הספר תחת ידי, על כן אני מבקש אם יש לכבודו עתק מזה הייתי רוצה לקנות את הספר הזה בכסף מלא, ואני הייתי מציע עצה מאד טובה, כי אני חושב, וזה בודאי אמת, שהיתומים האלו היו בעלי תשובה גדולים מאד, וממילא נשאר הכוח שלהם שאנחנו גם כן יכולים להיות חוזרי בתשובה, ולהתקרב ולהתחזק באמת להקב"ה, וכפי ששמעתי בעצמי מהצדיק רבי אמנון יצחק שליט"א שהוא התקרב ליהדות וחזר בתשובה על ידי הספר הקדוש הזה, ולא רק שהוא חזר בתשובה אלא החזיר בתשובה וקירב נשמות נדחות לעם ישראל בלי גבול, מזה אנחנו רואים שהספר הזה יש לו כוח עצום מאד שאי אפשר לכתב את הכוח הזה. אז הייתי מציע שכבודו שליט"א, כמו שהוא מדפיס אלפי אלפים ספרים על הזהר הקדוש כמו "אור הזהר" "גדולי ישראל והזהר" ו"ערכה של שעה", שידפיס הספר הזה הספור בעיר קראקא איך שהיתומים עשו תשובה, וזה בודאי יעזר לכל עם ישראל שיחזרו בתשובה [כמו שזכיתי אני להיות בעל תשובה כבר לפני 20 שנה].

נתאר לכבודו, אם הספר הזה עשה צדיק בזה גדול כמו רבי אמנון יצחק שליט"א, שהכוח שלו עצום מאד, זאת אומרת שמהספר הזה יכול להיות עוד אלפים כאלו כמו הרב אמנון יצחק שליט"א, וכל עם ישראל יחזרו תכף בתשובה שלמה - מינד נגאל ברחמים.

ואברך את רבנו האדמו"ר מהאלמין שליט"א שהשם יתברך יתן לו רפואה שלמה ואריכות ימים ושנים טובים בבריאות איתנה ונהורא מעלא שיוכה להמשיך לעבודת השם לשם שמים אמת, ולקרב את כל עם ישראל להקב"ה. ונזכר כל עם ישראל לקבל פני משיח צדקנו ובנינו בית מקדשינו, ותחזינה עינינו בשמחה זו, בב"א.

ראובן בלאק

בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

“קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא”

על ידי לימוד הזוהר הקדוש 7 דקות בלבד נזכה להגאל ברחמים. ולהנצל מפלגת גוג ומגוג. וכן נזכה לפדות את השכינה הקדושה עם בניה אשר בשבי. פדאיתא בתקוני זמר חדש (דף קי"ד ע"א). התפלה לפני לימוד הזוהר מקשרת לרבי שמעון בן יוחאי זי"ע וזכותו העצומה בעולם תועיל לעורר ולפדות השבויים האסורים בפיג. באמריקה ובעזה.

המסרה - ללמד ולסיים את כל הזוהר הקדוש עשרות ומאות פעמים יחד שבטי ישראל על ידי חלוקת הזוהר ל-960 חוברות של זמר תתק"ס, שכל אחד לומד כ-7 דקות בכל פעם לישועתם ופדותם של השבויים. נכון לעכשיו, נרשמו למעלה מ-1000 לומדים! (מצד שמאל ניתן לראות את מספר הנרשמים)

חתימתך באתר זה - פרושה התחייבות ללמוד 7 דקות ביום זוהר הקדוש, לפדות השכינה ולגאלת עם ישראל ברחמים.

במסגרת תפלה זו נתפלל עבור :

יאל זאב בן מירל ריסא חנה. יעקב יוסף בן ריזל, יוסף בן איטא רבקה. "יהונתן בן מלכה (פולארד)" וכן גלעד בן אביבה (שליט), והנעדרים. גיא בן רנה (חבר), רן בן בתיה (ארד), זכריה שלמה בן מרים (באומל), יקותיאל יהודה נחמן בן שרה (פיז), צבי בן פנינה (פלדמן). בתוך שאר עם ישראל הזקוקים לישועה ורחמים.

הצטרפו לאלפים שכבר נרשמו ללימוד ולתפלה, וביחד נעורר כח עצום של תפלות ורחמים על אחינו בני ישראל הנתונים בצרה ובשביה. זה הזמן לכל עם ישראל להתחבר לרבי שמעון בר יוחאי לטול חלק בתפלה הגדולה בעולם למען גלעד שליט יונתן פולארד והנעדרים.

מלאו את הפרטים בתחית העמוד, חתמו, והצטרפו ל-עשרות אלפי יהודים מכל המגזרים ומכל העולם שיקבלו על עצמם לימוד וקריאת ספר הזוהר הקדוש. (חשוב אך לא חובה להשאיר כתבת מייל על מנת שנגשלה הודעות תזכורת לגבי קריאת הזוהר).

אנא הפיאו את כתבת הרישום לתפלה בכל מקום אפשרי, הכתבת : פידיון שבויים

בברכת יישר כוח ותודה - מרבי שמעון בר יוחאי זי"ע.א. מפעל הזוהר העולמי: 0548-436784

גסח התפילה אותה לומר לפני הלימוד ולאחר הלימוד נדפס בכל חוברת:

יהי רצון מלפניך ה' א-להינו וא-להי אבותינו שיעלו לרצון לימוד הזוהר הקדוש הזה שקראנו לפניך היום, ויתקבלו לפניך כאלו אמרם רבי שמעון בר יוחאי עבדך משייחך, עליו השלום. ועשה למען שמונתך הקדושים הקתובים בהם והרמוזים והמוצגים בהם ויתקבל ברחמים וברצון את תפלתנו ובקשתנו ותבוא לפניך תחנונתנו ותחום ותחמל ותרחם על עבדך בן אמתך

יאל זאב בן מירל ריסא חנה, יעקב יוסף בן ריזל, יוסף בן איטא רבקה. "יהונתן בן מלכה (פולארד)" וכן גלעד בן אביבה (שליט), והנעדרים. גיא בן רנה (חבר), רן בן בתיה (ארד), זכריה שלמה בן מרים (באומל), יקותיאל יהודה נחמן בן שרה (פיז), צבי בן פנינה (פלדמן), בתוך שאר עם ישראל הזקוקים לישועה ורחמים.

ותושיע אותם בישועה ורחמים יחד עם השכינה הקדושה וכל השבויים והאסירים מעמך ישראל. מוציא אסירים בפשוטות הוא יפדם מידי שוביהם ויוציאם מעבדות לחרות ומשעבוד לגאולה ומאפלה לאורה וירפאם רפואה שלמה, רפואת הנפש ורפואת הגוף ויאמץ את רוחם וירבה את כחם ויאגורם בשמחה ובגילה, אז יתחננו ויתרפאו והיתה להם שמחת עולם.

וזכות תפלת רבים וצעקתם ונאקתם, המעתיירים בעדם בכל אתר ואתר, תעמוד להם ולמתפללים למנון וצנה ולפדותם מביט שבים. ויגרע רע גור דינם ויגראו לפניך כל זכיותיהם וכל אשר פעלו ויעשו למען עמנו ונחלתנו, בזכות השם הקדוש הרמזו בראשי התבות: ק'בל ר'נית ע'מך ש'נבנו ט'הרנו נ'ורא. ויקים בהם מקרא שפתיב: (ישעיה פרק לה ז') "ויפדוני ה' ישבון ובאו ציון ברוכה ושמחת עולם על ראשם שישון ושמחה ישגו ונסו יגון ונאקה" במהרה במינו, אמן.